

Lord
genaamd
De groote

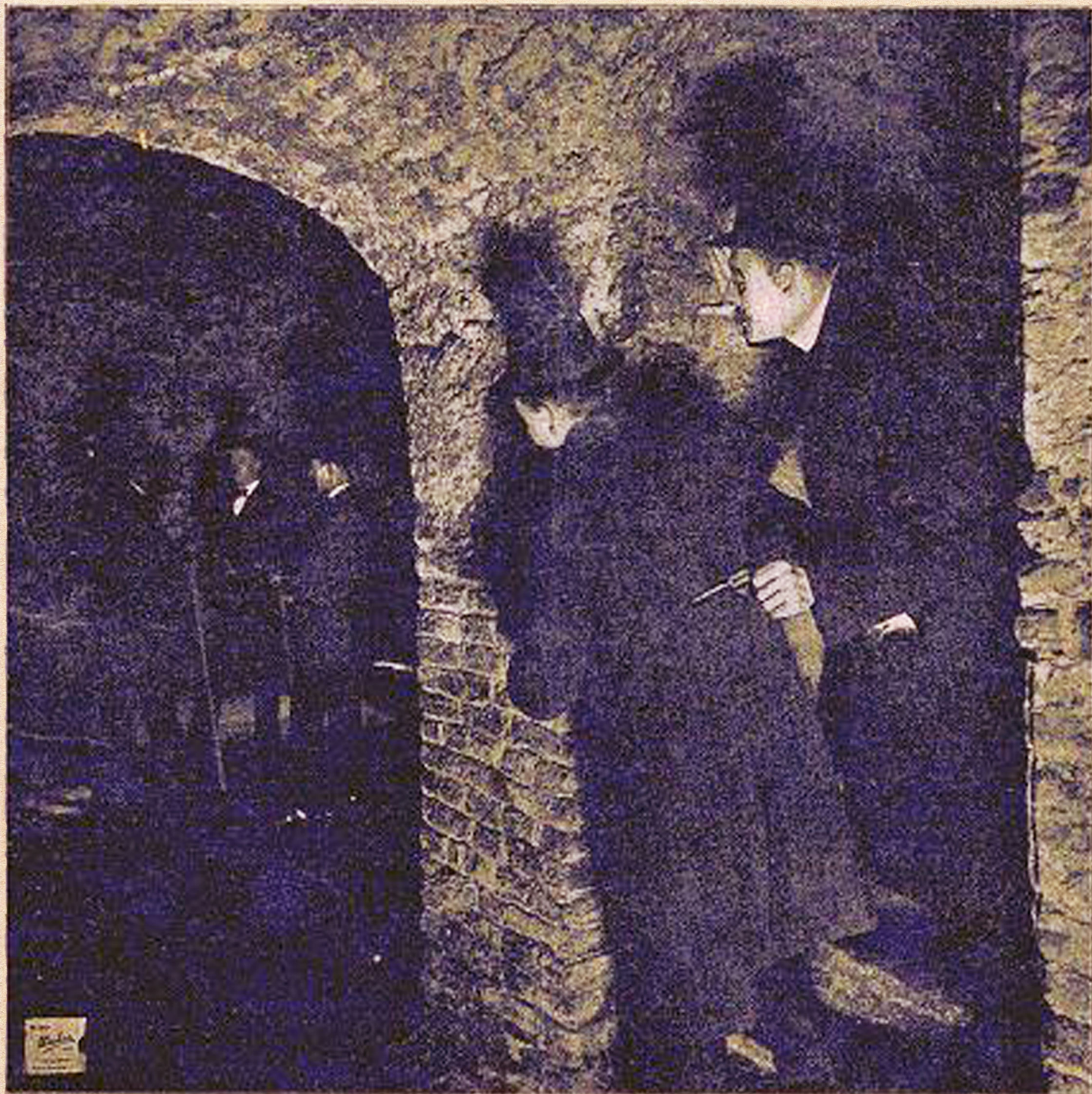

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 315

De jacht op Dr. Fox.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL • SINGEL 326 • AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel

DE JACHT OP Dr. FOX.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Een onverwachte ontmoeting.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den bruisband.

Het was dien morgen zeer druk in het Hyde-Park, want het was een eerste schoone lentedag na een schier eindelooze reeks trieste en donkere dagen waarin het leek, alsof de zon voor goed was heengegaan, om nooit weder terug te komen.

Thans schitterde zij aan een wolkenloozen blauwen hemel en zoo plotseling was deze verandering gekomen, dat het was alsof de menschen elkander lachend, verbaasd aankijken, als om elkander te vragen of het nu wel werkelijk zoo was, en de lieve lente inderdaad de overwinning had behaald over den barren winter.

De paden waren als bij tooverslag opgedroogd en in een enkelen nacht schenen alle knoppen te zijn opengesproten en alle blaadjes zich te hebben ontkiemd; de prachtige bereden wegen, die zoo lang mistroostig en verlaten onder een loodgrijsen hemel hadden gelegen, en waarin zich slechts nu en dan een voorbijganger waagde, weerschalde nu van het vroolijke gelach der duizenden voetgangers, ruiters en automobilisten.

Velen, door den oorlog rijk geworden personen, schenen op dezen eersten prachtigen lentedag te hebben gewacht om hunne splinternieuwe automobielen aan den volke te vertoonen.

Men zag talloze prachtige wagens, klein en groot, die blijkbaar zooeven uit de fabriek waren gekomen, en waarvan het lak in alle kleuren van den regenboog glansde.

Op het ruiterspad, onder de eeuwenoude kastanjeboomen, bewoog zich een groote schaar ruiters en amazones, men zag er zelfs kinderen van zes of soms nog jonger lustig op hun ponny's voortdraven.

Twee heeren waren zooeven het park door de Marble Arch binnen gereden.

De oudste, een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, recht als een kaars, met een scherpbesneden, energiek gelaat, waarin twee helder-grijze oogen schitterden, bereed een prachtigen vosruin, waarvan het roestbruine vel in de zon glansde als goud.

Zijn metgezel was veel jonger en had een rond en blozend gelaat met een jongensachtige uitdrukking en dat verlevendigd werd door twee helder blauwe oogen.

Hij bestuurde zijn schimmel, een fraai, nog jong dier, met vaste hand.

Deze beide ruiters, die in een druk gesprek met elkander verdiept waren, trokken algemeen de aandacht, niet alleen om hun fraaie rijdieren of om hun rijkunst, maar nog meer omdat de oudste der beide heeren bij duizenden Londenars bekend stond om zijn menschlievendheid.

Deze man was Lord William Aberdeen, en men wist van hem, dat hij ieder jaar tienduizenden ponden sterling wegschonk aan verschillende instellingen van liefdadigheid.

Hij nam het echter steeds zeer kwalijk als men daar gewag van maakte, en het liefst deed hij zijn schenkingen anoniem.

Maar hoe vreemd zouden de Londenars hebben opgekeken, als zij eens geweten hadden, dat deze man, die daar in zulk een trotsche houding op zijn prachtige ruïnen kwam aangeloppeeren, onder een anderen naam nog heel wat meer geld schonk — onder den naam van John Raffles!

Ja, hij was het — het was de Grootte Onbekende, de langgezochte gentleman-inbreker, de bijzondere vijand van Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van politie, die een duren eed gezworen had, om den Grooten Onbekende, op wiens aanhouding een premie van duizend pond was gesteld, in handen te krijgen, zonder dat het hem ooit mogelijk was geweest dien eed te houden — en toch waren er reeds vele duizenden ponden sterling besteed aan de vruchteloze pogingen om John Raffles onschadelijk te maken!

De jonge man, die naast hem reed, was zijn trouwe metgezel Charly Brand, die hem in talloze avonturen ter zijde gestaan had en menigmaal zijn leven voor hem gewaagd had, hetgeen Raffles trouwens op dezelfde wijze had weten te vergelden.

Nu echter, op dit oogenblik, was hij slechts de secretaris van Zijne Lordschap — en een secretaris had de bekende philantroop wel noodig om de duizenden brieven te ordenen en te schikken, welke hij iedere week ontving, en waarin op de een of andere

wijze een beroep werd gedaan op zijn geldelijken bijstand.

Niet één van die brieven werd ooit achteloos ter zijde geworpen.

Nee, het was de taak van Charly Brand, persoonlijk een onderzoek in te stellen naar de schrijvers van die brieven, en naar hunne omstandigheden, en soms bleef hij dagen achtereen weg, welke hij doorbracht in een obscuur logement in East End of aan de haven.

Het geschiedde slechts zelden, dat de briefschrijvers onverrichter zake weder werden weggezonden.

En de hulp bestond niet alleen in een geldelijke gift, maar zij had in vele gevallen een meer duurzaam karakter.

Hoe dikwijls was het reeds gebeurd, dat Lord Aberdeen geheele gezinnen, met zes, acht of tien bleekneuzige kinderen, weken achtereen naar buiten had gezonden, naar een van zijn landgoederen, om daar in de versterkende buitenlucht nieuwe krachten te putten.

Soms ging er een geheele kolonie arme tuberculose-lidders naar het hooggebergte, teneinde daar genezing te zoeken, en alweder was het Lord Aberdeen, die alles betaalde en volstrekt niet wilde, dat men een enkel woord aan zulk een bagatel verspilde.

Lord Aberdeen schonk veel weg — maar als de Londenars eens geweten hadden hoeveel geld hij daarenboven onder andere omstandigheden nog besteedde, aan het lenigen van nood en ellende, en aan het steunen van veelbelovende, maar arme jonge lieden, dan zouden zij wel hebben moeten denken, dat zijn rijkdommen onuitputtelijk waren — en in zekeren zin waren zij dat dan ook!

De beide vrienden waren nu het park ingereden en volgden het breede ruiterspad, dat langs de serpentine loopt.

Eensklaps hield Raffles, die juist bezig was met een korte uiteenzetting van de beginselen der rijkunst bij de Kozakken, midden in een zin op, en hield met een onwillekeurig gebaar zijn paard in.

Hij keek aandachtig naar den breeden rijweg, waar de stroom voertuigen van allerlei aard onophoudelijk zijn golven voortstuwde.

Zijn doordringende oogen schenen vast op een of ander voorwerp gevestigd.

Charly volgde de richting van zijn blik, maar hij kon niets bijzonders bespeuren.

— Waar kijk je toch zoo na? vroeg hij hem.

— Kijk eens naar dien kleinen paars gelakten tweezitter.

Charly keek, en zag een fraaie tweepersoons Sunbeam, licht paars gelakt.

Er zat maar één enkel persoon in, waarschijnlijk de eigenaar, die zelf het sierlijke voertuigje bestuurde.

Charly trachtte dien man in het gelaat te zien, maar de auto was reeds voorbijgereden.

De jonge man wendde zijn metgezel een vragenden blik toe en zeide:

— Wat moest ik voor bijzonders aan die auto zien? De kleur wellicht?

— Ik erken, dat de kleur vrij ongewoon was, maar dat bedoel ik niet! Je had naar den bestuurder moeten kijken!

— Daartoe heb ik geen tijd gehad. De wagen was te snel voorbijgereden. Wie was het dan?

— Ik weet niet zeker wie het was — ik heb alleen de oogen goed gezien.

— En welke oogen waren het?

— Het waren de oogen van dr. Fox.

— Wat zeg je? riep Charly in de hoogste verbazing uit. Zou die schurk het wagen in Hyde Park rond te rijden in een auto van zulk een opzichtige kleur alsof er geen vuiltje aan de lucht was!

Wel mocht Charly dezen uitroep slaken!

Raffles had daar zoeven den naam genoemd van zijn ergsten vijand — want naast diens wraakzucht viel de vijandschap van Baxter volkomen in het niet!

Dr. Fox was de leider van een der grootste dievenbenden in geheel Engeland — het Genootschap van den Gouden Sleutel, een organisatie, die met verschillende benden in geheel Europa was aangesloten.

Raffles was de eerste, die zijn ware identiteit had ontdekt, en hem van den aanvang af had bestreden, na zijn beide voorgangers, professor Shydrift en professor Nicholson, te hebben vernietigd — de eerste had den dood gevonden bij een poging om Raffles te vermoorden, de tweede had zijn misdadig leven aan de galg geboet.

Reeds verscheidene malen hadden dr. Fox en Raffles tegenover elkander gestaan, en de eerste had

een duren eed gezworen, dat hij Raffles tot den dood zou vervolgen, want hij wist, welk een onverzoenlijke vijand hij was van het Genootschap.

Nauwelijks was de „Meester” — zoo luidde de naam van den chef — een paar dagen aan het bewind of reeds gevoelde hij maar al te zeer, dat er een macht aan het werk was, die de zijne weerstreefde.

Bij verschillende gelegenheden was, door toedoen van Raffles, de politie er in geslaagd een aantal leden van verschillende misdadigersverenigingen onschadelijk te maken. En twee of drie keeren was dr. Fox er maar ternauwernood aan ontsnapt zelf te worden gearresteerd.

Maar het ergste van alles was zeker het zoogenaamde Amerikaansche avontuur geweest!

Fox zoowel als Raffles hadden zich naar New-York begeven in verband met de handelingen van de Bende van het Kwade Oog, een niet lang geleden gestichte bende van dieven en moordenaars, waardoor in geheel New-York schrik en ontzetting was verspreid, dr. Fox om de bende te helpen, Raffles om een einde te maken aan haar bestaan!

De beide mannen hadden elkander met de uiterste heftigheid bestreden — en Raffles was overwinnaar gebleven.

De geheimzinnige chef van de bende was ontmaskerd, alie luitenants waren in de gevangenis geworpen en ook dr. Fox had dit lot moeten deelen.

Maar zijn trouwe onderdanen hadden gewaakt, en hem tot tweemaal toe uit de gevangenis weten te bevrijden; de tweedemaal, toen Raffles zich reeds weder te Londen bevond.

Het was den Grooten Onbekende een raadsel, hoe dr. Fox ongemerkt den Oceaan had kunnen oversteken, maar hij moest toch weder in Londen zijn, want er deden zich maar al te spoedig aanduidingen voor, die hierop wezen.

Het aantal zware misdrijven nam weder toe en duidelijk was de hand zichtbaar, die ze bestuurde.

Te Londen had Fox zijn ware identiteit door het optreden van Raffles niet lang kunnen verbergen en moest vluchten.

Maar nu scheen hij een vermomming te hebben aangelegd, en vertoonde zich brutaal in het Hyde Park —

tenminste wanneer Raffles zich zoeven niet vergist had!

Charly had zijn paard even ingehouden en Raffles verwonderd aangekeken.

— Acht je het werkelijk mogelijk, dat Fox het zou wagen, op klaarlichten dag in het Hyde Park rond te rijden?

— Ik geloof, dat hij zich vermomd heeft, Charly!

— Maar hij loopt dan toch het grootste gevaar, dat je hem bij de politie aangeeft?

— Nu, als er in geheel Londen, met een oppervlakte als een Nederlandsche provincie, slechts één persoon is, die hem herkent, dan is dat gevaar zoo groot niet! zeide Raffles spottend. Bovendien — ik zelf moet erkennen, dat alleen de eigenaardige grijsgroene oogen mij opvielen! Het spijt mij nu, dat ik niet aanstonds mijn paard heb laten keeren en die auto heb nagereiden, om te zien waar hij bleef.

— Verondersteld, dat je vermoedens op waarheid berusten — wat zou je dan doen?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk zou ik aanstonds de politie in den arm nemen, voor zoover mijn eigen veiligheid dit veroorloofde, en natuurlijk als ik deug-

delijke bewijzen kon bijbrengen, dat hij het inderdaad is!

— De man heeft drie of vier moorden op zijn geweten, bovendien moet hij in Amerika nog een gevangenisstraf van, naar ik meen, tien jaren uitzitten — en er is een hooge premie op zijn aanhouding gesteld — de politie zou waarschijnlijk korte metten met hem maken!

Gedurende eenigen tijd reden de beide vrienden in gedachten voort.

Toen hief Raffles het hoofd weder op en zeide op vasten toon:

— Ik wil weten wat de plannen van dien schurk zijn, en ik wil ontdekken of hij werkelijk dr. Fox is! Al heeft hij zich nog zoo goed vermomd — hij zou het toch voor mij niet verborgen kunnen houden.

— Het zal zoo gemakkelijk niet zijn, om hem terug te vinden, Edward!

— Misschien niet — maar die paarse kleur levert in ieder geval een aanknoopingspunt op! Wij zullen elkander beloven, dat degene, die deze kleine auto weder ziet, alles in het werk stelt, om na te gaan, waar zij blijft!

Ook de Dames prefereren de
Cigaret Merk DUBEC.

HOOFDSTUK III.

In de val geloopen.

Nog dienzelfden middag zouden de beide vrienden gelegenheid hebben, om hun plan ten uitvoer te brengen, want toen zij nogmaals een wandeling in het beroemde park maakten, zagen zij daar plotseling weder de paarse auto verschijnen, en achter het stuurwiel zat wederom de man met de grijs-groene oogen.

Zij verloren nu geen tijd, maar riepen haastig een juist voorbijrijdende auto aan en gaven den chauffeur bevel, de paarse auto op eenigen afstand te volgen.

De man, die de Sunbeam bestuurde, scheen hier niets van te bemerken en bleef nog eenigen tijd door het park rijden.

Maar eindelijk reed de kleine paarse wagen tocht het hek uit en sloeg den King Albert Road in.

De chauffeur van de huurauto had het voertuig echter niet uit het oog verloren en bleef het op een geregelden afstand volgen.

En dat was wel eens niet even gemakkelijk, want op drukke kruispunten, waar een agent het verkeer leidde, werden de voertuigen wel eens van elkander gescheiden als de man van orde en wet zijn witten staf ophief.

Na een rit van bijna drie kwartier stond de paarse auto ten slotte stil.

De huurauto deed hetzelfde.

Raffles en Charly stapten uit, gelastten den chauffeur om op hen te wachten en liepen nu snel voort, zich voordoende als voorbijgangers, die een weinig gehaast waren.

Zij bevonden zich in den Port Bell Road, en de paarse auto stond stil vóór een groote garage.

De man met de grijs-groene oogen was uitgestapt, en een chauffeur was komen toesnellen, die den wagen naar binnen reed.

De eigenaar had den man even toegeknikt en zette nu te voet zijn weg voort.

— Waarom roepen wij eigenlijk niet den eersten den besten agent aan en laten den kerel arresteeren? vroeg Charly fluisterend.

— Weet jij dan zeker, dat het dr. Fox is? vroeg Raffles spottend.

— Dat niet, maar dat moet de politie dan maar uitmaken!

— Ik zal er toch maar liever geen gebruik van maken, Charly! zeide Raffles hoofdschuddend. Als hij het niet is, slaan wij een dwaas figuur — wat niet zoo heel erg zou zijn, maar als hij het wel is, zou hij dadelijk zijn gevolgtrekkingen maken! Hij weet ook wel, dat er slechts zeer weinig personen zijn, die hem onder een vermomming zouden erkennen, en hem daarna zouden aanklagen! Neen, wij verliezen niets met wachten!

Intusschen waren zij den man blijven volgen, nadat Raffles den chauffeur van de huurauto gewenkt had, hen langzaam achterop te rijden.

De man met de grijs-groene oogen ging nog onge-

veer een huis of dertig verder en opende toen de deur van een alleenstaand huis, aan alle zijden door een kleinen tuin omringd.

Raffles en Charly wachtten tot hij binnen was, en liepen toen voorbij het huis.

Op het ijzeren, lage hek, dat den tuin aan de voorzijde afsloot, was een koperen plaat bevestigd, waarop de naam „Dr. Hyslope” te lezen stond.

Zonder zich op te houden, liepen Raffles en Charly verder, en even later hadden zij ieder in de huurauto plaats genomen, nadat de chauffeur last had gekregen hen naar de Regent Street te rijden, waar zich het fraaie heerenhuis van Lord Aberdeen bevond.

— Nu weten wij ten minste waar onze man woont en dat is al heel wat waard, zeide Raffles, terwijl hij zich achterover in de kussens liet vallen.

— Wij hebben niets anders te doen, dan er politie op af te sturen, meende Charly.

— Jij praat altijd maar van de politie! riep Raffles uit. Ik zou toch liever eerst eens onderzoeken, of mijn vermoeden gegrond is! Alles wel beschouwd vind ik geen punten van overeenkomst dan alleen de oogen. De man kan wel eens niets met dr. Fox uitstaande hebben.

— Nu, als dat zoo is, dan maakt de politie dood-eenvoudig weder rechtsonkeer.

Raffles schudde zachtjes het hoofd.

— Ik zal er maar eerst zelf eens op uit gaan, Charly. Als ik vlak tegenover den man sta zal ik spoedig genoeg ontdekt hebben of hij al dan niet vermomd is.

— En als dat wel het geval is?

— Dan is het nog altijd tijd genoeg om de politie te waarschuwen, waar jij zoo op verzot schijnt te zijn!

— En in welke hoedanigheid zou je hem dan willen bezoeken?

— Wel, als patiënt. Ik lijd in den laatsten tijd erg aan schele hoofdpijn moet je weten.

Charly haalde de schouders op.

— Ik zal niet trachten, je van je plan af te brengen, want dat helpt mij toch niet, zeide hij spijtig. Ik houd echter vol dat dit werk voor Schotland Yard is!

Geruimen tijd bewaarden de beide mannen het stil-zwijgen, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

Raffles had zijn plan gemaakt.

Hij wilde zich allereerst overtuigen, of zijn vermoedens gegrond waren en wanneer dit inderdaad het

geval bleek te zijn, dan zou het bezoek aan het huis in de Port Bell Road hem van groot nut kunnen zijn, met het oog op zijn latere plannen tegen het genootschap van den gouden sleutel.

Wie weet welke kostbare geheimen hij daar zou kunnen ontdekken!

Maar Charly dacht er heel anders over!

Hij kende de sluwheid en de wreedheid van dr. Fox, en hij wist maar al te goed, aan welk gevaar Raffles zich ging blootstellen.

Een verkeerde intonatie, een onbewaakte oogopslag, zouden voldoende zijn om den argwaan van den „Meester” gaande te maken — verondersteld dat hij het werkelijk was — en dan zouden de gevolgen wel eens vreeselijk kunnen zijn!

En een voorgevoel zeide den jongen man dat het bezoek aan dr. Hyslope andere gevolgen zou hebben dan Raffles vermoedde.

Hij wist evenwel dat het volkomen vruchteloos zou zijn, een poging te doen om Raffles tot andere gedachten te brengen.

Dienzelfden middag besteedde Raffles aan de voorbereidselen voor zijn bezoek.

Hij had voorzichtig navraag gedaan in de buurt van het huis van dr. Hyslope en daar vernomen dat de geneesheer zich daar pas weinige dagen geleden gevestigd had.

Hij had nog slechts zeer weinig patiënten en zijn dienstpersoneel bestond uit een huisknecht en een keukenmeid.

Dit alles bracht Raffles niet veel verder, maar toch stijfde het hem in zijn vermoedens.

Den volgenden dag, even voor het spreekuur begon, opende hij het kleine hekje en schelde aan de stevige eikenhouten voordeur aan.

Het duurde eenigen tijd voor de bediende verscheen en hij had den tijd om het huis op te nemen.

Het was blijkbaar pas neergezet en de muren waren zelfs nog vochtig.

Terzijde van de voordeur bevonden zich links en rechts twee vensters.

Het huis had slechts twee verdiepingen, werd blijkbaar alleen door dr. Hyslope bewoond, ofschoon het voor een jonggezel nog veel te groot was.

Voor alle ramen waren tulle gordijnen aangebracht.

Nu opende de bediende de deur en liet den bezoeker binnen.

Hij bracht hem naar een kleine zijkamer, die als wachtkamer was ingericht en waar een paar lijsten van gasthuizen hingen, kaarten met eenige opschriften als „Verboden te rooken”, enz., enz.

De bediende deed de deur zachtjes weder achter zich dicht en verwijderde zich.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De wachtkamer week in niets af van alle andere kamers van dien aard.

In een der hoeken bij het plafond was een elektrische bel aangebracht, waarschijnlijk om de patiënten te waarschuwen als het hun beurt was.

Raffles was geheel alleen in het vertrek en het was zoo stil in het huis, dat het wel uitgestorven leek.

Hij hoorde dat er nogmaals aan de schel van de huisdeur werd getrokken en vervolgens, hoe de bediende door de gang kwam aanloopen en de deur opende.

Hij keek tersluiks uit het venster, maar kon den bezoeker niet zien.

Er verliepen eenige minuten en toen werd de deur weder gesloten.

De patiënt, of wie het dan geweest mocht zijn, trad terug en nu kon Raffles hem beter zien.

Het was een deftig gekleed heer.

Op zijn gelaat, half van Raffles afgekeerd, lag een uitdrukking van verwondering en teleurstelling.

— Hm! bromde Raffles voor zich heen. De bediende schijnt dien heer te hebben teruggezonden — het is duidelijk dat onze vriend Fox hem dat heeft opgedragen — maar waarom? Als hij als geneesheer optreedt, dan moet hij toch onder alle omstandigheden in zijn rol blijven!

Raffles dacht hier nog over na, toen de schel in den hoek van het wachtkamertje overging.

Het was een onaangenaam, scherp geluid — het klonk als een waarschuwing.....

Maar Raffles lette hier niet in het minst op.

Om dergelijke dingen bekommerde hij zich nimmer!

Hij nam zijn hoed en opende de deur, die op de vestibule uitkwam.

Daar tegenover was de deur van de consultatiekamer, kenbaar aan een opschrift op een koperen plaat.

Raffles klopte aan en trad op hetzelfde oogenblik binnen.

Hij bevond zich in een schaarsch gemeubeld vertrek, waarin het voornaamste meubel een groote schrijftafel was.

Voorts stond er nog een instrumentenkast, een kleine kast met wetenschappelijke boeken, een sofa en een paar stoelen.

De beide ramen zagen op straat uit en dit gaf Raffles een aangenaam gevoel van veiligheid.

Want daarbuiten liepen voorbijgangers, daar reden auto's en allerhande voertuigen, daar was het leven, het drukke leven van een wereldstad!

En daarvan was hij slechts gescheiden door een dunne vensterruit.

Voor de schrijftafel zat een man, die met den rug naar de deur gekeerd zat.

Maar Raffles zag aanstonds, dat er een kleine spiegel voor hem op het tafelblad stond, waarin hij zeker het geheele vertrek zou kunnen overzien.

Hij glimlachte flauwtjes bij het waarnemen van dit onnoozele middeltje om te zien, zonder dadelijk gezien te worden.

Toen kuchte hij even, sloot de deur achter zich en trad op de schrijftafel toe, waaraan dr. Fox gezeten was, schijnbaar verdiept in de lezing van een patiënten-register.

Toen hief de geneesheer langzaam het hoofd op en keek den bezoeker met zijn groengrijze oogen een oogenblik aandachtig aan.

Hij stond op en ging zoo staan, dat hij met den rug naar het venster gekeerd was, terwijl het licht dat naar binnen stroomde, vol op het gelaat van den bezoeker viel.

Dr. Fox knipperde even met de oogen als een kat, die eensklaps uit de duisternis in het volle licht komt, en voegde toen op sleependen toon:

— Wel, mijnheer... wat kan ik voor u doen?

— Ik ben bij u gekomen, dokter, omdat ik mij in den laatsten tijd niet zeer opgewekt gevoel! Ik heb last van duizelingen, ik ben spoedig vermoeid, mijn eetlust is niet meer die van vroeger — kortom — ik gevoel mij ongesteld, zonder evenwel een bepaalde reden tot klagen te hebben!

Raffles had dit gezegd zonder een oog van den geneesheer af te wenden.

Hij bestuurde met de grootste zorgvuldigheid ieder rimpeltje in zijn smal gelaat, de uitdrukking zijner oogen, zijn bewegingen, den vorm van zijn mond.....

En Raffles had den zin nog niet uitgesproken of hij wist wat hij weten wilde.... Die man was zeker zeer goed vermomd — maar niet goed genoeg voor iemand als de Groote Onbekende, die zelf de kunst van het vermommen verstond als weinigen..... het was wel degelijk dr. Fox, zijn doodsvijand.

Een lichte rilling liep Raffles over den rug, toen hij tot deze slotsom kwam.

Het had met vrees niets te maken, want vrees kende hij niet..... het was de onwillekeurige huivering, die ook den moedigste even bekruipt, als hij zich eensklaps tegenover een zeer gevaarlijk dier geplaatst ziet.

Niets echter verried op zijn gelaat, welke ontdekking hij zooveel gedaan had.

Hij stond even kalm en rustig als altijd.

Dr. Fox had zwijgend toegeluisterd, terwijl hij op zijn beurt den bezoeker aandachtig opnam.

Hij stond een weinig voorover gebogen, het hoofd eenigszins schuin, de oogen half dichtgeknepen.

Toen Raffles had uitgesproken, bleef Dr. Fox nog even het stilzwijgen bewaren, alsof hij diep ergens over nadacht en zeide toen langzaam:

— Een ernstig geval — een zeer ernstig geval, waarde heer. Gij zult een langdurige kuur moeten ondergaan. Gij zijt zeker nog geen veertig jaar?

— Gij vleit mij, dokter! riep Raffles uit. Ik ben reeds twee-en-veertig!

— Dan moet gij u in acht nemen! Gij moet u vooral goed in acht nemen! hernam Fox langzaam.

— O, daarvan kunt gij u overtuigd houden! zeide Raffles.

— Ik zou u wel gaarne eens willen onderzoeken! Hebt gij daar nu den tijd voor?

— Eigenlijk niet dokter! Mijn tijd is zeer beperkt!

— Dat is jammer! Dan zou ik u willen vragen, nog eens terug te komen, wanneer gij wat meer tijd hebt!

— Ik zal niet mankeeren, dokter! Maar kunt gij mij niet vast het een en ander voorschrijven?

— U voorschrijven? herhaalde Fox met stemverheffing, en er verscheen een valsche uitdrukking in zijn oogen. Wel zeker! Ik zou u willen voorschrijven, in het

vervolg een weinig voorzichtiger te zijn, John Raffles! Als gij daar ten minste nog ooit gelegenheid voor zult hebben!

Dr. Fox had dit laatste bijna geschreeuwd en zijn smal gelaat was vaalbleek geworden.

Met een katachtigen sprong was hij bij een kleine, achter een wandtapijt verborgen deur, en voor Raffles nog goed en wel wist, wat er geschiedde, was de ellending verdwenen.

Raffles snelde op zijn beurt naar de deur en sloeg het wandtapijt terzijde.

Hij rukte aan de kruk — tevergeefs!

De deur was stevig gesloten.

Toen hij er op klopte, gaf zij een geluid als van metaal — blijkbaar bestond zij uit staal, of brons.

Zonder tijd te verliezen, ijldde Raffles naar de gangdeur, waardoor hij was binnen gekomen.

Maar ook deze was gesloten en toen hij er op beukte, bleek het hem, dat het hout slechts een dun laagje vormde, dat het staal van de deur bedekte.

— Vervloekt! Gevangen — en dat door mijn eigen ezelachtigheid! bromde Raffles. Maar wacht — de vensters!

Hij keerde zich om teneinde een der ruiten stuk te slaan.

Maar juist op dat oogenblik deed zich een ratelend geluid hooren.

Voor ieder raam zakte bliksemsnel een zwaar, stalen luik neder.

Een oogenblik was het stikdonker in het vertrek.

Toen klonk er ergens een geluid, alsof er een klein luik verschoven werd, maar zonder dat Raffles in de tastbare duisternis iets kon onderscheiden.

En een hatelijke, maar al te goed bekende stem riep hem door de opening toe:

— Gij zijt slim, John Raffles, maar toch minder slim, dan ik steeds heb gedacht — en ook gevreesd! Het is mij onbegrijpelijk, dat gij niet dadelijk hebt doorzien, welke valstrik u gelegd werd! Dacht gij werkelijk, dat ik niet aanstonds gemerkt had hoe mijn auto en mijn gelaat uw aandacht hadden getrokken? Meent

gij, dat ik niet heb gezien, hoe gij mij gevolgd zijt — gij en uw metgezel. Houdt gij mij voor gek of blind? Ha, ha! Gij zult moeten erkennen, dat mijn toeleg uitmuntend geslaagd is. Ik was er wel zeker van, dat ik vroeg of laat den vervloekten Raffles weder op mijn hielen zou krijgen — en ik ben hem nu eens voor geweest en heb hem aangelokt! Zeg — hoe vindt gij mijn plannetje? Was het niet goed bedacht, mij als geneesheer te vestigen, op gevaar, dat de politie mij zou herkennen?

Raffles antwoordde niet.

Hij moest met bitter zelfverwijt toegeven, dat in dit geval de Meester hem te slim was afgeweest.

Hij doorzag nu den ganschen toeleg en hij begreep, dat alles van te voren was voorzien, en dat Fox al dien tijd zeer goed had geweten, of tenminste vermoed, wie zoo nieuwsgierig was naar zijn persoon, dat hij zich de moeite gaf, hem dagen lang te volgen en te bespieden.

— Wel, John Raffles. Ik denk, dat in deze kamer uw roemrijke loopbaan een einde zal vinden! liet weder de stem van den onzichtbaren vijand zich hooren. Gij wordt te lastig — op mijn woord!

— Praat niet zooveel, en maak er een einde aan, als gij verkiest! zeide Raffles rustig. Gij verbeeldt u toch zeker niet, dat gij mij zult doen sidderen?

— Misschien niet — misschien wel — ha ha! kwam het antwoord. Wellicht zal de wijze, waarop ik u uit dit ondermaansche uitgeleide zal doen, toch niet geheel en al in uw smaak vallen, al erken ik dadelijk, dat zij volstrekt niet oorspronkelijk is! Nu, gij zult het zelf spoedig genoeg merken! Ik wil u thans aan uwe overpeinzingen overlaten, en u nog slechts dit zeggen, dat gij geen pogingen behoeft te doen om te ontsnappen — het zou u toch niet baten, al heb ik ook respect voor uw gaven als inbreker! De deuren zijn allen van dik staal, evenals de luiken voor de ramen, en een slot zult gij nergens vinden! En nu — ik groet u, John Raffles! En ik loof en prijs de Voorzienigheid — of den duivel, als gij dat liever hoort, die mij dit oogenblik van genot heeft doen smaken! Vaar ter helle!

Het luikje schoof dicht en alles werd stil.

HOOFDSTUK III.

De ontvluchting.

Het was zoo stil, dat Raffles alleen zijn eigen, zachte ademhaling hoorde.

De stalen luiken voor de ramen waren zoo dik, dat zij ieder geluid van de straat volkomen dempten.

Ook in huis liet zich niets hooren.

Raffles begreep nu, dat de zoogenaamde bediende een medeplichtige moest zijn geweest.

Alles was hem nu volkomen duidelijk — te laat helaas!

De paarse auto moest opzettelijk de aandacht op zijn bestuurder vestigen.

Weliswaar liep de Meester daardoor gevaar, dat Raffles eenvoudig de politie zou waarschuwen, maar die kans moest hij loopen.

En wie kon zeggen, welke maatregelen hij had genomen, om ook aan dit gevaar te ontsnappen, nu hij zelf alles had voorbereid — dus ook dit had moeten voorzien? Fox had zijn rol voortreffelijk gespeeld, dat moest Raffles volmondig erkennen.

Geen oogenblik had hij verraden, dat hij wel degelijk de achtervolging van de beide vrienden gemerkt had.

Hij vermoedde, dat Raffles niet zou rusten, alvorens hij zijn vijand onschadelijk had gemaakt, en dat vermoeden was bevestigd!

Waarschijnlijk had hij de vermomming van den Grootten Onbekende niet doorzien, maar hij begreep wel, dat er in geheel Londen maar één man kon zijn, die hem met zooveel hardnekkigheid kon achtervolgen — en de detectives der politie zouden hem ook met de beste vermomming niet hebben kunnen verschalken — hij zou die dadelijk hebben doorgrond!

Dat alles ging Raffles door het hoofd toen hij daar

midden in het vertrek stond, niet bij machte een hand voor oogen te zien.

Hij haalde zijn sigarenaansteker te voorschijn, daar hij zijn electriche zaklantaarn niet bij zich had en keek bij het licht van het kleine vlammetje om zich heen.

Er viel niets bijzonders te zien.

De kamer was juist zoo als toen hij haar was binnengetreden.

De plek van het luikje kon hij niet vinden, hoe hij zich ook inspande.

Het was blijkbaar zeer goed verborgen.

Hij plaatste het aanstekertje op het blad van de schrijftafel en steunde de handen in de zijde.

Angst voelde hij in het geheel niet.

Hij had zich voorzien van middelen, om ook de sterkste deuren te verbrijzelen als het moest, daar hij wel zoo verstandig was geweest, er rekening mede te houden, dat Fox hem zou herkennen voor hij het huis weder had verlaten en hem dan zou overvallen met een aantal zijner medeplichtigen, die zeker hier wel in huis zouden zijn.

En nu de dood hem niet plotseling had geveld, zooals hij een oogenblik gevreesd had, nu was ook niet alles verloren.

Gelukkig kon hij ten minste zien.

De duisternis kon geen ongeziene verschrikkingen voor hem verborgen houden.

Hij onderzocht eerst de deuren en zag, dat zij hermetisch gesloten waren.

Nergens een spleet of een opening, hoe klein ook.

Het onderzoek van de stalen luiken voor de ramen leverde hetzelfde resultaat op — nergens een opening, alleen bij den vloer een zeer smalle spleet.

Raffles richtte zich weder op.

Een glimlach over zijn krachtig gelaat.

— Dat is voldoende, mompelde hij. Nu hoop ik maar, dat de schurk mij niet bespiedt, en door een kogel mijn bezigheden stuit!

Plotseling hief hij het hoofd op.

Zijn scherp gehoor had een zeer licht gerucht opgevangen.

Het klonk ongeveer als het suizen van een gaskraan.

— Ei, ei! Is dat de truc? zeide Raffles tot zich zelf. Stikgas! Wel, de kerel had gelijk toen hij zeide, dat zijn plan niet zeer oorspronkelijk was! Maar nu zullen wij ons moeten haasten, want als dat gas ook nog ontplofbaar is, dan zou er wel eens heel weinig van het geheele huis kunnen overblijven! Ik zou dat voor dr. Fox minder erg vinden — maar voor mijzelf heb ik toch eenige bezwaren daartegen!

Hij ging haastig weder naar een der rolluiken, van duimdik staal vervaardigd.

En hij bereep dat hij snel moest handelen, want door een kleine, zeker hooge en onzichtbaar aangebrachte opening, stroomde onophoudelijk het giftige gas in het vertrek.

Zeker zou hij na een half uur ontzettende smarten den laatsten adem hebben uitgeblazen, als hij niet voor dien tijd uit deze vreeselijke kamer was ontsnapt.....

Hij haalde een klein voorwerp uit zijn zak, niet grooter dan een hazelnoot, dat van een uitsteeksel voorzien was en een klein, geribd radertje.

Raffles draaide dit raadje een paar slagen met de grootste behoedzaamheid om en bevestigde, toen een ontstekingscapsule aan het uitsteeksel.

Maar eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Als ik eerst eens trachtte de politie te waarschuwen? vroeg hij zich zelf af.

Hij snelde naar de schrijftafel en nam de telefoon ter hand.

Hij gaf het nummer van Scotland Yard op en wachtte.

Toen legde hij het toestel schouderophalend weder neder.

— Ik lijk wel een klein kind! bromde hij. Het idee, dat een man als Fox hier een onbeschadigde telefoon zou laten staan! Natuurlijk heeft de schurk de draden van het element genomen en ik zou hier tot den jong-

sten dag kunnen wachten zonder aansluiting te krijgen! Nu, dan maar het paardenmiddel!

Hij knielde weder bij het raam neder, maakte een kleine lont aan de ontsteking vast en greep zijn sigaren-aansteker.

Reeds begon het gas de kamer te vullen.

Raffles voelde een zware drukking op zijn hoofd.

Hij begreep dat hij snel moest handelen.

Hij stak de lont aan en verschool zich toen achter een vrij hooge brandkast, die tegen den muur naast de gangdeur stond, nadat hij de kleine granaat, met turbiniet gevuld, in de reet van het rolluik had gelegd.

Twee minuten verstreken.

Toen klonk weder het geluid van het luikje dat verschoven werd.

Raffles keek op.

Het geluid kwam van boven een breeden, uitstekenden rand van den schoorsteen.

Hij kon echter geen opening zien van de plek waar hij stond.

Maar des te duidelijker hoorde hij de stem, die zooveel reeds gesproken had.

— Zoo, zoo! Heeft mijnheer John Raffles toch nog licht kunnen maken? Wil hij Mageren Hein bijlichten! Ha, ha! Nog een kwartier, waarde heer — dan..... maar vervloekt! Wat is dat? Die brandende lont! O duivel! Ik had het moeten weten! Heidaar mannen! Gaat binnen en maakt u van den kerel meester! Ik zal...

Maar wat Fox verder mocht gezegd hebben ging verloren in het geraas eener vreeselijke losbarsting, die de muren van het geheele huis deed trillen.

De schrijftafel vloog in kleine splinters door het vertrek, de stoel werd tegen den muur verbrijzeld, het rolluik barstte met een geweldigen slag vaneen, en hing uit zijn voegen voor het versplinterde raam.

Het was goed dat Raffles dekking had gezocht achter de stalen brandkast, want de luchtdruk was zoo hevig, dat het zware meubel een eind terzijde werd geschoven.

Nog half verdoofd door den slag, snelde Raffles naar het raam.

Achter hem klonk het geluid van een opengeworpen deur.

Maar reeds had hij het luik terzijde gerukt en was hij op de vensterbank gesprongen!

Een schot klonk en naast hem viel de kalk uit den muur, losgeslagen door den kogel.

Hij sprong op den grond, en ijlde den kleinen voortuin door, met gescheurde kleederen en zonder hoofdedksel.

Met een vluggen zet was hij over het lage hek en stond op straat.

Natuurlijk waren op het geluid der ontploffing een groot aantal voorbijgangers verschrikt komen toelopen.

Een agent hield Raffles staande, dien hij uit het raam had zien klimmen, en vroeg hem:

— Wat is daarbinnen toch gebeurd, mijnheer?

— Een ontploffing in het laboratorium, denk ik, antwoordde Raffles.

— In uw huis?

— Neen, ik kwam er als patiënt!

— Wie woont daar dan?

— Dokter Hyslope — maar als gij de waarheid wilt weten.....

Hij boog zich naar den agent voorover en fluisterde hem iets in het oor.

De agent week met een kreet van verbazing achteruit en keek Raffles met een ongeloovigen blik aan.

— Dr. Fox? Dat kunt gij niet meenen, mijnheer! Welke redenen hebt gij dan om zoiets te vermoeden?

— Ik herkende hem van de portretten, die in alle bladen gestaan hebben!

— Nu, dat zou het toppunt van onbeschaamdheid zijn! ging de agent voort.

Hij wendde zich tot zijn collega, die de opdringende menigte op eerbiedigen afstand trachtte te houden en deelde hem mede, wat Raffles hem zoeven had gezegd.

En van deze gelegenheid maakte de Gentleman-Inbreker gebruik zich haastig uit de voeten te maken.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, op dit oogenblik nader in de zaak te worden betrokken!

Toen de agent nog eens omkeek, was er van den man, die uit het raam geklomen was, heinde en ver niets meer te bespeuren.

— Een rare sinjeur! bromde de agent. Waarom wachtte de man nu niet even op het resultaat van ons onderzoek? Nu, dan moeten wij het zonder hem doen!

Hij floot om assistentie en aanstonds was er een half

dozijn agenten ter plaatse, aan wie de man snel zijn bevindingen mededeelde.

— Dan moeten wij dadelijk naar binnen! meende er een. Er is een hooge premie op de aanhouding van dien schurk gesteld! Wie weet, of die vreemdeling niet gelijk had met zijn bewering. Men kan nooit weten! Het is mijn eigen wijk en ik weet dat die dokter Hyslope hier pas een paar dagen woont!

— Laten wij dan geen tijd verspillen met praten, maar naar binnen gaan, gaf een ander te kennen.

De straat vlak voor het huis werd nu afgezet en een vijftal agenten drong door het gebroken venster naar binnen.

De consulatiekamer leverde een onbeschrijflijken aanblik van verwoesting op.

Overal lagen fragmenten van meubelen en het behang hing aan flarden aan den muur.

De agenten moesten een begin van brand blusschen, want de gordijnen hadden vlam gevat.

— Maar dit is toch geen laboratorium! riep de agent uit, met wien Raffles gesproken had. Ik weet het niet, maar die heer, die uit dit raam klom, bevalt mij ook niet erg!

— Had hem dan aangehouden! riep een ander.

— Jij hebt gemakkelijk praten! hernam de agent humeurig. Toen ik even een anderen kant uitkeek was hij verdwenen, alsof hij door den grond was gezonken.

— Nu, laboratorium of niet — het ziet er hier uit of er een aardbeving heeft plaats gehad! Laten wij maar eens verder zien!

Maar dat zou minder gemakkelijk gaan, dan de agent het zich had voorgesteld.

Want toen hij de deur van de gang wilde openen, bleek deze stevig op slot te zijn, of liever, gesloten, want een slot viel nergens te bespeuren!

De agenten keken elkander verstomd aan en begrepen er blijkbaar niets van.

— Het zou mij achteraf volstrekt niet zoo bijster verwonderen, als die man van het raam toch nog gelijk bleek te hebben gehad! schreeuwde de agent met wie Raffles had gesproken. Dit alles komt mij al heel verdacht voor! Een deur zonder slot, die je niet open kunt krijgen!

— En hier is een geheime deur achter een wandgordijn — en die is al evenmin te openen, al is zij door de luchtdruk verwrongen! riep een anderen agent.

— Dan is het zeker, dat die man gelijk had, wie het dan ook geweest mag zijn! riep de agent uit, die het eerst gesproken had. Het is niet pluis, mannen! Wij zullen door het raam weer naar buiten klimmen, want deze stalen deuren kunnen wij toch niet open krijgen.

De agenten voegden de daad bij het woord en een oogenblik later waren zij weder uit het raam geklommen en stonden zij op straat.

Een hunner belde aan.

De deur bleef echter gesloten.

De man belde nog eens met even weinig resultaat.

En toch moesten er menschen in huis zijn, want hoe zou anders de ontploffing hebben kunnen plaats grijpen.

Ook kon er niemand gewond zijn, want die had men dan in de consultatiekamer van den zoogenaamden Dr. Hyslope moeten vinden.

De agenten beraadslaagden even onder elkander en daarop werd een der andere ramen in den voorgevel eenvoudig ingeslagen.

Het was het raam van de wachtkamer.

De agenten, thans met nog twee anderen versterkt, zoodat zij nu met zeven man waren, drongen binnen, en bevonden dat de deur open was.

In een oogenblik hadden zij zich in het geheele huis verspreid met de revolver of den wapenstok in de vuist.

Zij doorzochten alle vertrekken op iedere verdieping, maar zonder iets bijzonders te ontdekken.

Zij bevonden alleen dat het huis geheel verlaten was.

Dr. Hyslope, noch een huisgenoot, noch een bediende werden gevonden.

Zij waren verdwenen alsof zij door den grond waren verzonken of zich in de lucht hadden opgelost.

Misschien hadden zij het huis aan de achterzijde verlaten, maar dit was toch niet zeer waarschijnlijk, daar men het afzonderlijk staande huis dadelijk als het ware had omsingeld, zoodra daartoe voldoende manschappen aanwezig waren.

En toch op de een of andere geheimzinnige wijze hadden de bewoners het huis verlaten.

De agenten doorzochten de zolderverdieping, maar zelfs geen muis had zich daar langer dan een paar minuten verborgen kunnen houden, want er stond volstrekt niets op dezen zolder, geen pakkist, geen oude rommel, geen ledige manden — niets.

Drie agenten waren uit het zolderraam op het dak geklommen, met de revolver in de hand, maar zij konden na enkele seconden weder terugkeeren, want op het volmaakt platte dak was niets te zien, en de schoorsteen was zoo laag dat zelfs een kind van een paar jaren er zich niet achter verborgen zou kunnen houden.

Zoo daalden zij langzamerhand alle verdiepingen af, doorzochten alle kasten, keken onder het zware bed, dat in de slaapkamer stond, maar zonder iets te ontdekken.

Zoo bereikten zij den kelder, waar zij hunne zaklantaarns ter hulp moesten roepen.

Hij was in drieën verdeeld, en een gedeelte was als wijnkelder ingericht.

Behalve het rek met zijn honderden flesschen wijn stond er nog een groot vat.

Een der agenten klopte er tegen.

Het gaf een doffen klank, en het was dus niet waarschijnlijk, het was zelfs onmogelijk, dat zich in dat vat een man verborgen zou kunnen hebben.

Toch draaide een der agenten voor alle veiligheid aan de kraan.

In een dunnen straal vloeide aanstonds de wijn op den vloer.

— Dan moeten wij maar verder zoeken, mannen! zeide een der agenten, maar ik voor mij geloof niet, dat we den kerel zullen vinden.

— Je hebt gelijk, Jim, de premie zal onzen neus wel voorbij gaan! riep een ander op teleurgestelden toon. De schurk is natuurlijk reeds langs de achterzijde van het huis verdwenen.

De agenten onderzochten niettemin den geheelen kelder nauwkeurig, maar eindelijk moesten zij onverrichter zake weggaan, de vogel was blijkbaar gevlogen!

HOOFDSTUK IV.

Een nicu w bezoek.

Raffles had zich wijselijk niet opgehouden om den agenten een langdurige uiteenzetting te geven van hetgeen hem wedervaren was, daar hij zeer goed begreep, dat hem dit in een zeer onaangename positie zou kunnen brengen.

De politie zou met het volste recht den man, die van deze eigenaardige ontploffing getuige en misschien wel bewerker was geweest, eens nader aan den tand kunnen willen voelen.

Het was dus voor alle dingen vrij wat beter, zich een weinig afzijdig te houden.

Raffles haastte zich dus weg, en riep zoo spoedig hij in de gelegenheid was, een huurauto aan.

Hij gaf den chauffeur het adres op van een huis in de Regent Street, niet ver van het zijne, en onder het rijden herstelde hij zoo goed mogelijk de aan zijn klederen aangerichte schade.

Onderweg had hij een pet gekocht, en nu zou hij niet al te zeer opvallend zijn.

Hij stapte nu uit, betaalde den chauffeur en zond hem weg.

Maar terwijl hij dit deed, zag hij op nauwelijks tien passen afstand een man vóór een boekenwinkel stil staan, die schijnbaar verdiept was in de beschouwing van de uitstalling, maar die inderdaad in de spiegelende ruit van de winkelkast strak den blik op hem gevestigd hield.

— Wel wel, mompelde Raffles vóór zich heen, het is goed, dat ik den man zie! De schurken schijnen mij dus gevolgd te zijn, teneinde zich van mijn identiteit te vergewissen! Dat bewijst in ieder geval, dat zij zeer spoedig nade ontploffing op hun beurt het huis hebben moeten verlaten. Die kerel lijkt al bijzonder veel op

den bediende, die mij de deur opende. Wat zou ik doen? Den kerel dadelijk laten arresteeren?

Maar de man vóór den boekenwinkel scheen wel een gedachtenlezer te zijn, en het gevaar te hebben begrepen, waarin hij nu verkeerde.

Nu hij zijn toeg, om den doodsvijand van den meester ter sluiks te volgen en te zien, waar zijn woning was, door zijn eigen onvoorzichtigheid had zien mislukken, bleef er niets anders over dan zich snel uit de voeten te maken.

De man deed dit dan ook, vóór Raffles nog een besluit had kunnen nemen, en een seconde later was hij in het drukke gewoel in dit gedeelte van de Regent Street verdwenen.

— Nu, hij kan mij nu ten minste niet volgen, mompelde Raffles vóór zich heen. Het zal echter zaak zijn om op te letten, want de schurken schijnen het er op gezet te hebben de zaak ditmaal met mij uit te vechten. Nu, wij zullen wel eens zien wie aan het langste eind trekt!

Raffles zette haastig zijn weg voort en bereikte tenslotte een zeer stille zijstraat, die voor een groot gedeelte gevormd werd door den muur van den grooten tuin, die behoorde bij het huis, hetwelk Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Hij vergewiste er zich nog eens deugdelijk van dat hij ditmaal niet vervolgd werd, sloeg toen haastig de straat in en opende een eind verder met een zonderling gevormden sleutel een kleine tuindeur.

Hij trad vlug binnen, liep voorbij de garage en de daar boven gebouwde woning van zijn trouwen chauffeur Henderson, en ging het huis door een achterdeur binnen.

Hij liep snel de trap op en botste op de eerste verdieping bijna tegen Charly Brand aan.

— Wat is jou overkomen? riep de jonge man verwonderd uit. Mijn hemel, je ziet er uit alsof je een aardbeving hebt medegemaakt! Je gezicht is ook geschramd!

— Stel je gerust, Charly, het geleek wel een weinig op een aardbeving, maar ik heb haar zelf te weeg gebracht!

— In het huis van Fox?

— Ja, en ik verzeker je, dat het noodzakelijk was! Maar ga mede naar mijn slaapkamer, dan zal ik het je vertellen, terwijl ik mij verkleed.

Hij trok Charly met zich mede naar de ruime, fraai gemeubelde slaapkamer, en terwijl hij andere kleederen aantrok, deed hij den jongen man het relaas van zijn wedervaren in het huis aan den Port Bell Road.

Charly had aandachtig geluisterd en zeide, toen Raffles gereed was:

— Dat ben je dus maar juist even ontsnapt, Edward! Wij moeten echter eerlijk zijn, en erkennen, dat Fox ons ditmaal te slim is afgeweest.

— Ik heb er geen bezwaar tegen, om het toe te geven, Charly! zeide Raffles glimlachend. Het moge ons een les zijn om voortaan wat meer omzichtigheid in acht te nemen!

— Nu zal Fox ons voorloopig wel ontsnapt zijn!

— Dat is nog zoo zeker niet! antwoordde Raffles, die bezig was met groote sierlijkheid zijn das te strikken. Je begrijpt wel, dat ik de zaak hiermede niet als afgeloopen beschouw!

— Wat ben je dan voornemens? Ieder spoor is nu toch van hem uitgewischt.

— Dat zal ik je zeggen! antwoordde Raffles, terwijl hij zijn jas aantrok.

— Ik ben van oordeel, dat Fox nog wel eens in dat huis zal terug komen — wel te verstaan, als hij er in slaagt te ontkomen!

— Wel zeker! riep Charly opgewonden uit, de kans bestaat toch immers, dat de agenten hem hebben kunnen overvallen?

Raffles haalde de schouders op.

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, sprak hij, ik acht het niet erg waarschijnlijk, dat een man als dr. Fox, die elk oogenblik van den dag en

van den nacht in de omstandigheden kan verkeerren, dat hij hals over kop moet vluchten, een huis zou bewonen, dat als een muizenval werkt! Integendeel — het zal eerder te vergelijken zijn met een dassenhol — dat wil zeggen, dat het verscheidene uitgangen zal hebben.

— Dan hoop ik slechts, dat de politie die uitgangen tijdig zal hebben dicht gestopt! zuchte Charly.

— Het is verstandiger wanneer wij het tegendeel maar aannemen, mijn jongen! hernam Raffles. Met iemand als Fox doet men beter het ergste als vaststaande aan te nemen! Wij gaan dus uit van de veronderstelling, dat de politie in de lucht heeft gegrepen en dat Fox ontkomen is.

— En als wij dat veronderstellen, wat dan?

— Dan zullen wij den aangewezen weg volgen en zijn huis bespieden!

— Maar waarom denk je, dat hij er terug zal komen?

— Omdat hij het overhaast en tegen zijn zin heeft moeten verlaten! antwoordde Raffles lakoniek. Hij had het bestemd als een van zijn kwartieren, en het is dus aan te nemen, dat er wel dingen zullen zijn — geld, bijvoorbeeld, waarvan het de moeite waard is, dat men ze komt halen!

— Maar Fox moet er toch op rekenen, dat de politie het huis voorloopig in het oog zal blijven houden?

— Welnu, dan houd hij daar rekening mee! hernam Raffles. Als hij het huis langs een geheimen uitgang verlaten heeft, dan kan hij er langs dienzelfden uitgang weer in komen!

— Je wil daar dus een wachtpost gaan betrekken?

— Zooals je zegt!

— En wanneer moeten wij daar mee beginnen?

— Natuurlijk zoo spoedig mogelijk! Nog dezen nacht! Het is niet zeer aangenaam, maar de zaak is van groot belang, en het gaat om onze eigen veiligheid.

En zoo gebeurde het, dat Raffles en Charly dienzelfden avond, zoodra de duisternis gevallen was, hun post gingen innemen tegenover het huis van dr. Fox.

Van hun schuilplaats af konden zij zien, dat twee agenten met de handen op den rug vóór het huis op en neder liepen.

Raffles had dus gelijk gehad met zijn veronderstelling.

Het huis van den zoogenaamden dr. Hyslope werd bewaakt!

— Zouden er binnenshuis ook agenten zijn? vroeg Charly fluisterend.

— Dat is de vraag! het gezonde verstand zou voorschrijven om het te doen en daaruit zou men kunnen aflijden, dat Baxter het heeft nagelaten.

— Maar de politie moet toch niet anders meenen of Fox moet het huis door een geheimen uitgang hebben verlaten.

— Misschien denkt zij wel, dat hij den tijd heeft gevonden om het huis langs de achterzijde te verlaten vóór de agenten binnen waren. In ieder geval staan we hier goed, en als wij slechts wat geduld hebben, zullen wij daarvoor misschien reeds dezen nacht beloond worden.

De uren verlieden traag.

De voorbijgangers werden hoe langer hoe minder in aantal en om half één in den nacht lag de straat daar verlaten en stil.

De beide agenten waren reeds eenmaal afgelost en door twee collega's vervangen.

Dezen onderscheidden zich echter in niets van hun voorgangers en vergenoegden er zich mee, zachtjes met elkander sprekend, langs het huis heen en weder te loopen - veertig passen links, veertig passen rechts.

Geen van beiden wijdde veel aandacht aan het huis en slechts in het voorbijgaan wierpen zij een blik op de huisdeur.

Ongeveer ieder kwartier stonden zij een oogenblik stil om naar de vensters aan de voorzijde van het huis te kijken.

— Ik vind die agenten heel merkwaardig! begon Charly weder.

— Was er voor merkwaardigs aan hen?

— Wel zij schijnen te gelooven, dat dit huis maar één kant heeft — de vóorzijde!

— Nu, zoo dom zullen zij wel niet zijn. Ik denk, dat er aan den achterkant van het huis ook een paar agenten lopen.

Weer was er een uur verlopen, en Charly bewonderde in stilte het katachtig geduld van Raffles, die zich waarschijnlijk had voorgenomen desnoods den geheelen nacht te wachten.

Omstreeks twee uur begon Charly weder:

— Weet je, wat mij daar invalt!

— Laat eens hooren! Er is niets zoo aangenaam als om twee uur in den nacht het oor te kunnen leenen aan een goeden inval!

— Ik begrijp eigenlijk niet goed, wat wij hier doen!

— Dat is inderdaad een goede inval! Waarom begrijp je het niet?

— Omdat wij het zeer waarschijnlijk niet eens zullen bemerken als Fox vannacht werkelijk zijn huis binnen gaat!

— Als wij dat werkelijk niet zouden zien, dan zouden wij op dit oogenblik evengoed kunnen slapen! hernam Raffles bedaard. Maar ik denk wel, dat hij zich op een of andere wijze zal verraden!

Charly haalde onmerkbaar de schouders op.

— Daar ben ik niet zeker van! bromde hij. Ik ga verder en ik zeg, dat het mij volstrekt niet zou verwonderen als de schurk er reeds lang geweest was. Waarom gaan wij eigenlijk zelf niet naar binnen?

— Die inval heeft tenminste iets origineels, Charly! hernam Raffles. Ik heb daar zelf al over gedacht, om je de waarheid te zeggen, maar het lijkt mij toch wel wat gevaarlijk — een ontmoeting met Fox in een huis, dat door de politie omringd wordt! Ik voor mij.....

Raffles maakte den zin niet af, maar greep Charly bij den arm en trok hem achteruit in de schaduw van de portiek.

— Wat is er? vroeg Charly op fluisterenden toon.

— Dat venster op de eerste verdieping was een oogenblik verlicht — ik heb het duidelijk gezien.

Charly vestigde op zijn beurt zijn bliken op het venster, dat Raffles hem aanwees, maar hij zag niets.

— Ben je er zeker van? vroeg hij.

— Volkomen zeker!

— Wat zullen wij dan doen?

— Ga mede, zeide Raffles als eenig antwoord.

Hij wierp een blik op straat en zag, dat de beide agenten juist met den rug naar hem toeliepen en hun wandeling bijna voleindigd hadden.

Hij trok Charly met zich mede, en daarop keerden zij zich weder om en kwamen bedaard aanloopen, als twee heeren, die zich in een café of op een partij, een weinig verlaat hadden.

Zij bleven met opzet stil staan onder een lantaarn, en

schenen nieuwsgierig naar het huis van dr. Hyslope te kijken.

Toen kregen zij blijkbaar de agenten in het oog, die hen ook reeds gezien hadden, en wenkten hen haastig om naderbij te komen.

De ordebewakers versnelden den stap, en één hunner vroeg, toen zij naderbij waren gekomen:

— Wel, mijnheer — wat is er aan de hand?

— Maar, man — waar zijn je oogen? was de weder-vraag van den Grooten Onbekende. Heb je dan niet gezien, dat er zoeven een kort lichtschijnsel achter 'dat raam op de eerste verdieping verscheen?

De agenten verschrikten merkbaar en één hunner vroeg haastig:

— Hebt gij dat dan gezien, mijnheer?

— Ja! Geen vijftien seconden geleden! Dit is immers het huis, waarvan gesproken wordt in de dagbladverslagen?

— Ja, zeker, mijnheer! Wij mogen nu geen tijd verliezen — wij moeten onmiddellijk naar binnen!

— Kan ik u soms van dienst zijn? vroeg Raffles. Ik draag een revolver bij mij en gij zijt maar met u beiden!

De agenten schenen een oogenblik te aarzelen en raadpleegden elkander met den blik.

Toen zeide één hunner:

— De zaak is, dat die Fox handlangers heeft, die nu misschien bij hem zijn, en dat er in ieder geval een paar man buiten het huis kunnen blijven om hem het ontvluchten te beletten als hij inderdaad binnenshuis is. Ik geloof wel, dat ik het kan verantwoorden, mijnheer, als ik van uwe hulp gebruik maak.

— Laat ons dan maar voortmaken — op een gedeelte van de premie maak ik geen aanspraak! zeide Raffles glimlachend.

Deze mededeeling scheen de agenten zeer te verheugen, en de vier mannen snelden nu op het huis toe, stapten over het lage tuinhek en stonden nu vóór het venster, dat dienzelfden morgen reeds door de agenten vernield was.

Zij klommen één voor één naar binnen, en de mannen der wet hadden ruimschoots gelegenheid om op te merken, dat de beide chic gekleede wandelaars zeer geoevende sportmen waren, want zij waren met de lenig-

heid van een kat op de vensterbank geklauferd en naar binnen gesprongen.

De vier mannen stonden een oogenblik in luisterende houding stil, maar in het geheele huis deed zich geen geluid hooren.

Na een oogenblik vroeg één der agenten:

— Is het ook mogelijk, dat gij u vergist hebt, mijnheer?

— Neen, dat is volkomen buitengesloten! antwoordde Raffles een weinig ongeduldig.

Hij deed een paar stappen naar de deur, luisterde aandachtig, en vroeg op fluisterenden toon:

— Zijn er agenten als wachtpost binnenshuis geplaatst?

— Neen, mijnheer, dat achtte men op Schotland-Yard niet noodzakelijk!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en wisselde een snellen blik met Charly.

Daarop wilde hij de hand op de kruik van de deur leggen, maar met een haastig gebaar trok hij haar weder terug.

— Wat is er, mijnheer? Waarom opent gij die deur niet? vroeg één der agenten.

— Ziet gij niet, dat de knop van koper is? vroeg Raffles op zachten toon.

— Welzeker zie ik dat. Wat zou het te betekenen hebben?

— Dat zal ik je zeggen mijn goede vriend! Een koperen deurknop kan men electrisch laden — en wel zóó zwaar, dat hem aan te raken de dood beteekent!

De agent had moeite een kreet van afschuwenschrik te onderdrukken en daarop vroeg hij:

— Maar hoe weet gij, dat dit hier inderdaad het geval is, mijnheer?

— Ik weet het niet — ik vermoed het — een koperen deurknop in het huis van een man als dr. Fox boezemt mij wantrouwen in!

— Maar hoe weten wij nu of gij gelijk hebt, mijnheer? vroeg de andere agent.

— Dat is gemakkelijk genoeg na te gaan! antwoordde Raffles.

Hij keek even om zich heen en kreeg toen het telefoon-toestel in het oog.

Hij maakte snel den draad los en legde een kristal-

len presenteerblad, hetwelk hij op een klein buffet zag staan, dicht bij de deur op den grond.

Hij ging voorzichtig op deze plaats staan, waarop één der agenten verbaasd vroeg:

— Waarom doet gij dat toch, mijnheer?

— Omdat glas een zeer slechte electriciteitsgeleider is, mijn vriend! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had den geïsoleerden draad gegrepen en hield nu de koperen kern op ongeveer een halven centimeter afstand van den deurknop.

Onmiddellijk sprong onder zwak geknetter een reusachtige, schitterende blauwe vonk over, die het vertrek een oogenblik daghelder verlichtte.

— Nu zult ge wel overtuigd zijn? vroeg Raffles kalm, terwijl hij zich tot de agenten wendde.

Maar de agenten gaven geen antwoord, verstomd als zij waren door dit plotselinge verschijnsel.

Raffles bracht nu den draad in nauwe aanraking met den deurknop, waardoor de stroom ongehinderd doorging, en de doodelijke knop plotseling ontladen werd, zoodat men hem thans zonder eenig gevaar kon aanraken.

Raffles gaf Charly een wenk, en deze draaide, terwijl Raffles zelf de koperen kern van den telefoon-draad ertegen drukte, den knop voorzichtig om.

De deur ging zachtjes open.

HOOFDSTUK V.

Het geld van Dr. Fox.

De vier mannen stonden nu in de duistere vestibule, die slechts vaal verlicht werd door het schijnsel van de straatlantaarn, hetwelk daar binnen drong door een kleine ronde ruit boven de voordeur.

Zij luitsterden opnieuw in gespannen aandacht en nu ving het geoeffend oor van Raffles een zwak geluid op dat boven in het huis weerklonk.

Het was als het gerammel van een sleutelbos, en het gekras van staal over staal.

Ook de agenten schenen iets te hooren.

Zij hadden hun revolver reeds ter hand genomen.

— Wij moeten trachten hen op te sluiten! zeide Raffles op fluisterenden toon. Zijt gij dat ook met mij eens?

— Volkomen mijnheer! antwoordde een der agenten.

— Ik zou u willen ontraden, koperen voorwerpen aan

te raken, want gij hebt zooeven gezien, welke noodlottige gevolgen dit kan hebben! hernam Raffles.

— Zou hier niemand gelijkvloers zijn? vroeg de tweede agent zachtjes.

— Dat lijkt mij niet waarschijnlijk, antwoordde Raffles. Bovendien, naar mijn oordeel komen de medeplichtigen van dien schurk er minder op aan, de hoofdzaak is, dat gij Fox zelf in handen krijgt.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, als wij hem kunnen vangen, dan is de rest bijzaak, want hij is de hoofdman, hij is de leidende kracht, en zonder hem zullen de anderen het niet lang tegen ons kunnen bolwerken.

— Welnu dan, laten wij naar boven gaan, en trachten, hen te overvallen, hernam Raffles.

Raffles gaf het voorbeeld en begon de trap tel beklimmen, na Charly een wenk te hebben gegeven.

Maar reeds op de tweede trede keerde hij zich nog eens om naar de agenten en zeide zoo zacht, dat het nauwelijks te hooren was:

— Ik wil u nog een goeden raad geven, loop zoo zacht als gij slechts kunt, want Fox heeft zeer goed ontwikkelde zintuigen..... ten minste als ik de bladen gelooven mag! voegde hij er haastig aan toe.

— Wij zullen er aan denken, mijnheer! antwoordde een der agenten.

Raffles en Charly openden den stoet, eveneens met de revolver in de hand en de agenten maakten bij zichzelf de opmerking dat zij in hun geheele leven nooit twee menschen zoo zacht hadden hooren loopen, een kat had het hen niet kunnen verbeteren.

De agenten zelve schenen daarin minder bedreven te zijn, want nu en dan kraakte even een der treden, ofschoon zij al hun best deden om hun schreden te dempen.

Zoo bereikten de vier mannen de eerste verdieping.

Toen wendde Raffles zich opnieuw tot de agenten, en vroeg:

— Weet een uwer, waar zich hier ergens een brandkast kan bevinden?

— Er waren er twee, mijnheer, een in de consultatiekamer, welke de detectives reeds hebben laten openen, en waar zich niets in bevond, en een in het vertrek, waarvan gij daar de deur ziet.

— Waarom is die tweede brandkast nog niet geopend?

— Zij was geheel gaaf, en men had er geen sleutels van. Scotland Yard wilde tot morgen wachten, alvorens tot braak over te gaan.

— Dan is Scotland Yard een weinig traag geweest, u ziet nu wel, dat uw vijand Fox aanstonds van de duisternis gebruik heeft gemaakt om zijn eigendommen weg te halen, nu hij wel begrijpt, dat dit huis voortaan voor hem verloren is, maar laten wij nu handelen — en geef goed acht dat gij den man niet laat ontsnappen. Heeft deze kamer soms nog een ingang?

— Neen, mijnheer, ik weet zeker van niet, ik ben vanmiddag bij het onderzoek van het huis aanwezig geweest.

— Vooruit dan! beval Raffles, en de beide agenten schenen niets verwonderlijks te vinden in de omstandigheid dat zij het bevel van dien vreemdeling opvolg-

den, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Op hun teenen slopen zij tot voor de deur.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

De kamer was flauw verlicht door het schijnsel van een electriche zaklantaarn, en daarbij kon hij een man zien, die bezig was bij de brandkast, welke hij blijkbaar zooeven geopend had.

Hij stond met zijn rug naar de deur gewend, en was blijkbaar volkomen gerust, dat hij niet zou worden overvallen.

Raffles zag dat de deur een houten knop had, en dat hij deze dus zonder gevaar zou kunnen aanvatten.

Hij trachtte haar zeer zachtjes om te draaien, maar op hetzelfde oogenblik ging binnen in de kamer een electriche alarmklok met luid geraas over.

— Vervloekt! bromde Raffles, dat hadden wij moeten begrijpen.

Hij liet nu geen tijd meer verloren gaan, maar trachtte de deur te openen.

Zij was echter op slot gedraaid.

Raffles dacht er niet aan, kostbare minuten te verliezen met het beproeven zijner loopers.

Hij joeg eenvoudig snel achter elkaar zes kogels van de twaalf, die zich in zijn repetierpistool bevonden, door het slot, dat geheel vernield werd.

Hij drukte tegen de deur die open plofte.

Bijna op hetzelfde oogenblik floot er een kogel vlak langs zijn hoofd, die tegen den muur te pletter sloeg.

Een grillende schaterlach liet zich hooren — ergens uit de duisternis, want eensklaps was het schijnsel van de electriche zaklantaarn gedoofd.

Charly en de beide politieagenten ontstaken in allerlei hun eigen lantaarns.

Tegenover de brandkast stond een kleine, tamelijk smalle boekenkast.

Voor die kast stond een man, met fonkelende oogen, in een dreigende houding met opgeheven revolver in de rechtervuist.

Hij schoot nog eens, de kogel vloog door den helm van een der agenten, en het volgende oogenblik was dr. Fox, want hij was het geweest, zoo snel verdweenen, dat niemand eigenlijk goed had kunnen zien, wat gebeurde.

En met hem was ook de boekenkast verdwenen.

De agenten hadden beiden geschoten maar hun kogels troffen slechts een stuk gepleisterden muur, dat in de plaats van de boekenkast was gekomen.

Aan den anderen kant van den muur liet zich gedempt door den afstand en de steenen dezelfde gillende hoonlach hooren.

— Die kerel is de duivel! schreeuwde een der agenten woedend, hoe heeft hij kunnen vluchten?

— Kijk maar naar dat stuk gepleisterden muur, dan zult gij het wel begrijpen, antwoordde Raffles. De kast en een klein stuk van den vloer daarvoor draaide om een spil. Fox heeft met de linkerhand het mechanisme in beweging gebracht en zich tegen de kast aangedrukt, die een halve wenteling heeft gemaakt en hem buiten het vertrek heeft medegevoerd.

— Gij hebt gelijk, mijnheer. Daar in den vloer is duidelijk de halfcirkelvormige naad te zien van den kleinen draaischijf, waarop de kast stond.

— Ik geloof echter dat wij verstandiger zouden doen, niet zooveel te praten en liever den kerel te achtervolgen! hernam Raffles.

Ik vrees dat het weinig zal helpen, mijnheer! zeide een der agenten op bitteren toon. De kerel zal wel buitenshuis zijn.

Raffles wist dat de man gelijk had, maar toch zeide hij:

— Ga er u in ieder geval van overtuigen, zoek den kelder zorgvuldig af; wij zullen uit het raam zien, en zorgen dat hij niet door de voordeur kan ontsnappen.

De beide agenten stormden het vertrek uit, ten einde den vluchteling na te gaan.

Charly keek Raffles vragend aan, en sprak:

— Geloof jij, dat zij ook maar eenige kans hebben om Fox te achterhalen?

— Niet de minste kans, mijn waarde.

— Waarom stuurde je hen dan eigenlijk weg?

— Om hier niet te worden gestoord, antwoordde Raffles lakoniek, je ziet dat Fox ons de moeite bespaard heeft, de brandkast te forceeren. Wij hebben niets anders meer te doen, dan snel den inhoud ten eigen bate te onteigenen.

— Prachtig, maar als de agenten ons overvallen?

— O, die komen vooreerst niet terug. Zij zijn als honden, die door de jacht zijn opgewekt, en niet eer-

der zullen rusten, voor en aler zij het wild hebben gevat, of tot zoolang, als het niet onweerlegbaar blijkt, dat al hun pogingen in die richting toch vruchteloos zullen zijn.

— Maar veronderstel, dat zij zeer spoedig tot die conclusie komen, en hier terug zijn voor wij er op konden rekenen? hield Charly aan.

— Beste Charly, geen zorgen voor den tijd. Als het zoover is, zullen wij wel verder zien. Ik kan echter met den besten wil van de wereld niet inzien, waarom wij niet in enkele minuten den inhoud van die kast in onze zakken kunnen doen verdwijnen.

— Nu, ik vind het goed, hernam Charly. Maar dan zullen wij ons moeten haasten. De agenten konden wel eens argwaan krijgen. Zij zullen er misschien spoedig berouw van hebben, dat zij twee wildvreemde lieden bij de geopende brandkast hebben achtergelaten.

— Dat berouw zal te laat komen, mijn waarde! gaf Raffles spottend te kennen. Ik kan je niet uitleggen, wat er wel bij mij omgaat, nu ik in de onverhoopte gelegenheid ben, den meester in eigen persoon te bestellen. Het is een genot, met niets anders te vergelijken.

En Raffles trad op de kast toe, en bekeek vluchtig het binnenste.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg Charly.

— Ik stel mij op de hoogte, of hier wellicht ook met electriciteit is gewerkt, waarvan onze man een groot liefhebber schijnt te zijn. Het had maar een haar gescheeld, of ik had den knop van de deur van de zijkamer aangeraakt, er zou een stroom van een paar duizend volt door mijn lichaam zijn gegaan, en ik zou op dit oogenblik waarschijnlijk niet het onvergelykelijke genot smaken, het inwendige van de brandkast van dr. Fox aan een inspectie te onderwerpen.

— Maar hoe komt de schurk aan zulk een sterken stroom? vroeg Charly, die reeds begonnen was, eenige pakjes bankbiljetten uit de kast in zijn binnenzak te doen verdwijnen.

— O, dat is niet zoo moeilijk voor iemand, die goed op de hoogte is van de electrotechniek. Men kan met een betrekkelijk zeer kleine machine het gewone gemeentelijke net van 220 volt transformeeren tot een aanzienlijk hoogere stroomspanning. Ik vermoed, dat de Meester onder zijn medeplichtigen enkele zeer bekwame electriciens heeft.

Onder het spreken had Raffles de stapeltjes goudgeld weggenomen, welke op een der planken van de kast waren opgestapeld,

Maar eensklaps richtte hij zich op.

Zijn scherp gehoor had het geluid van naderende voetstappen gehoord.

— Vlug, Charly, fluisterde hij. Ik geloof dat de mannen daar waarlijk reeds weder aankomen — zeer waarschijnlijk na een volkomen vruchteloze jacht op het vluchtende wild!

— Laten wij spoedig onze biezen pakken!

— Pak liever eerst nog dat stapeltje biljetten — en dat kleine kistje ginds! Zoo — zoo is het goed!

— Zij zullen aanstonds hier zijn!

Raffles sloot zachtjes de kast en nam er den sleutelbos af, dien hij achter het raamgordijn liet vallen.

Daarna wenkte hij Charly en beiden knielden voor het geopende raam neder, alsof zij al dien tijd niets anders hadden gedaan dan de straat aanschouwen.

Het was hoog tijd, want de deur werd geopend en de agenten van zooeven traden weder binnen, hijgend en onvoldaan.

— Niet te vinden, heeren, zeide een der mannen, terwijl hij zijn bezweet voorhoofd afwischte.

— Als door den grond gezonken! voegde de andere agent er aan toe.

— Dat is zeer onaangenaam voor u, mannen! gaf Raffles op meewarigen toon te kennen. Daar gaat uw premie!

— Nu, wij zullen in ieder geval een loffelijke vermelding krijgen, daar ben ik zeker van! meende een der ordebewakers.

— Zeker! riep zijn collega uit. We zullen om te beginnen maar eens den inhoud van de brandkast nagaan — wie weet welke kostbare aanwijzingen wij er in zullen vinden!

Hij stapte op de kast toe en bleef er met open mond stokstijf voor staan.

— Waar kijk je zoo naar, vriend? vroeg Raffles vriendelijk.

— Waar ik naar kijk, mijnheer? Wel wat drommel — ik kijk naar die kast!

— Wat is er voor bijzonders aan?

— Vraagt u dat? Verduiveld — zoo even was zij open!

— Kom, kom, dat zal wel een vergissing van je zijn, meende Raffles rustig.

— Neen, mijnheer! Ik vergis mij niet! Mijn kameraad kan het trouwens getuigen! Niet waar, Rush?

— Die kast was zooeven open, daar wil ik wel een eed op doen, zeide de agent met vaste stem. De sleutelbos hing er bij, zou ik zeggen!

— Maar hoe zou die kast dan in dien korten tijd weder gesloten komen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten, hernam de agent die het eerst had gesproken, terwijl hij Raffles en Charly beurt om beurt aandachtig en een weinig wantrouwend aankeek. Vanzelf is zij natuurlijk niet dichtgegaan! En al was dat zoo — waar zouden dan de sleutels gebleven zijn!

— Kan die schurk niet zijn binnengekomen, terwijl wij uit het raam keken! gaf nu Charly als zijn meening te kennen.

— Zonder dat u dat gehoord zou hebben? kwam de agent. Dat klinkt niet erg geloofwaardig, vindt u dat zelf wel, mijnheer?

— Nu, geloofwaardig of niet — de kast is dicht en gij zult ze open moeten breken, ten einde u van den inhoud te overtuigen, hernam Raffles bedaard.

— Alles goed en wel mijnheer — maar u moet het mij niet kwalijk nemen als ik de opmerking maak, dat gij beiden misschien toch wel wat meer afweet van het onverklaarbare dichtvallen van die kast!

— En neem het mij niet kwalijk, goede vriend, als ik de opmerking maak, dat uw toon wel wat brutaal klinkt, merkte Raffles scherp op. Zij klinkt in ieder geval bijster ongewoon in het oor van den man, die u zooeven opmerkzaam heeft gemaakt op de aanwezigheid van dr. Fox, die u zelf immers volkomen was ontgaan!

— Dat zal ik niet ontkennen, mijnheer, hernam de agent, thans op een weinig zachteren toon. Zonder u zouden wij hier zeker niet gekomen zijn! Maar stelt u eens in mijn positie!

— En in de mijne! voegde de tweede agent er haastig aan toe.

— In die van u beiden dan! zeide Raffles glimlachend.

— Juist, mijnheer! Stel u eens in onze positie! Wij komen hier met u binnen — wij zien duidelijk die brandkast daarginds openstaan en mijn kameraad zegt

zels, dat hij den sleutelbos aan het slot heeft zien hangen! Ik voor mij heb heel goed de stapels bankbiljetten en goudgeld gezien! Wij verlaten voor enkele minuten het vertrek waar gij alleen achterblijft — en als wij terugkeeren vinden wij de kast gesloten en den sleutel verdwenen!

— Gij beschrijft den toestand redelijk wel! merkte Raffles op. En wat moet daar nu, volgens uwe meening, uit worden afgeleid?

— Het eenige wat er uit af te leiden valt, mijnheer — dat gij die kast hebt gesloten!

— Mooi! En met welk doel?

— Dat zou ik juist gaarne van u willen weten! Gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar uw geheele optreden in deze zaak is, alles wel beschouwd, niet geheel en al in den haak!

— In welk opzicht niet? vroeg Raffles onschuldig.

— Wel, gij hebt mij wat al te veel verstand van deurenknoppen, van geheime uitgangen en van revolvers! De manier waarop gij het slot van deze deur in een paar tellen stuk schoot... ik zal er maar niet te veel van zeggen! En ten slotte beklimt u een trap op een wijze..... kortom — ik vind u, met uw welnemen, een weinig verdacht, ondanks de diensten, welke gij beiden ons zoeven bewezen hebt, en onze bevinding met deze gesloten kast maakt er de zaak natuurlijk niet beter op — integendeel!

— Uw gedachtengang is werkelijk heel merkwaardig! hernam Raffles spottend. Het is dus voldoende dat een Londenaar in deze roerige tijden goed met een vuurwapen kan omgaan, dat hij iets van de electriciteit afweet, zooals ieder beschaafd mensch en dat hij niet als een dragoonder een trap beklimt, om hem verdacht te maken in de oogen der heeren agenten! Nu, laat ik u zeggen, dat het mij spijt, dat wij dien indruk op u gemaakt hebben — en u verder goeden nacht wenschen!

Raffles maakte een beweging in de richting van de deur, maar de agent ging er snel voor staan en vervolgde:

— Het doet mij leed, heeren, en als ik mij vergis dan maak ik u bij voorbaat mijn excuses — maar ik zal gedwongen zijn u te verzoeken, mij te volgen!

— En waarheen wel? vroeg Charly.

— Naar het bureau van politic, mijnheer! Als ik mij

vergist heb, dan wordt ge natuurlijk binnen een uur weder in vrijheid gesteld! Gij hebt niets anders te doen dan aan den commissaris alles mede te deelen, wat hier geschied is! Aan hem is het dan verder, te doen wat hij het beste acht. Maar die zaak met de kast moet opgehelderd worden!

De man had tenauwernood uitgesproken of Raffles riep Charly een paar woorden in een voor de agenten volkomen onbegrijpelijke taal toe.

De twee vrienden waren in één enkelen sprong bij het raam, dat nog altijd open stond.

In een oogwenk zaten zij naast elkander op de vensterbank en sprongen naar beneden, in de vochtige, dikke aarde van de bloemperken in den kleinen voortuin.

Zij waren dadelijk weder op de been en ijlden naar het hek.

Juist toen zij er over wipten, waagden de agenten op hun beurt den sprong.

Maar of zij veel minder geoefend waren dan Raffles en Charly, of dat de oorzaak een andere was — een hunner verstuurde den enkel en bleef kreunend liggen, en de andere moest het in vlugheid bij de beide vrienden ver afleggen.

Hij bereikte het hek pas, toen de vluchtelingen reeds lang de straat bereikt hadden en voortsnelen, alsof zij vleugels hadden.

In het wilde schot de agent een paar malen zijn revolver af, maar de kogels troffen geen doel.

Toen bracht hij zijn signaalfluitje aan den mond, en de snerpemde klank van het instrument sneed door de stilte.

Er kwamen nog enkele agenten bij, die haastig op de hoogte werden gebracht.

Men sneede de vluchtelingen achterna, maar zij waren reeds nergens meer te zien.

En de agenten moesten druipstaartend bekennen, dat zij een geweldigen bok geschoten hadden.

Het was nu maar al te duidelijk, dat de twee mannen, die zoeven met den inhoud van Fox's brandkast verdwenen waren, twee uiterst handige schelmen geweest waren, die slechts van de hulp der agenten gebruik hadden gemaakt, om des te beter hun doel te kunnen bereiken.

HOOFDSTUK VI.

Scotland Yard in rep en roer.

Nog zelden had een voorval zulk een opschudding verwekt, als het gebeurde in het huis aan de Port Bell Road.

De bladen hadden er een welkome stof aan, en wijdten vele kolommen aan het raadselachtige voorval.

Het scheelde weinig, of zij hadden een prijsvraag onder de abonnés uitgeschreven, om te antwoorden op de vraag, wie wel de geheimzinnige mannen geweest waren, die met de agenten het huis van den gewaanden Hyslope waren binnen gedrongen, en zich op zulk een ongehoord stoutmoedige wijze hadden meester gemaakt van het geld van Dr. Fox.

Want dat de gevaarlijke misdadiger daar gewoond had, kon nu voor niemand meer aan twijfel onderhevig zijn, na hetgeen de bladen hadden medegedeeld omtrent de wonderlijke verdwijning van den man, en zijn kort gevecht met de agenten, en met een huivering dachten de weinige patiënten, die den booswicht gezien hadden, aan de vreeselijke gevaren, welke zij geloopt hadden.

Scotland Yard was als een borrelende ketel, of een vulkaan, die in volle werking is.

Nog nimmer was het er zoo druk geweest, en het was alsof ieder, van den minsten agent derde klasse tot den hoofdinspecteur Phileas Baxter, bezielde was door een woedenden ijver, om dit raadsel te doorgronden, en dr. Fox in handen te krijgen, die het gewaagd had, in een der deftigste wijken van Londen de politie te tarten.

Maar niet alleen dit hield iedereen daar in het sombere gebouw in Downing Street bezig.

Neen, van bijna even groot belang was het te weten, wie de mannen geweest waren, die de agenten des

nachts op het lichtschijsel opmerkzaam hadden gemaakt, en vervolgens van de gelegenheid gebruik hadden gemaakt, zich meester te maken van het geld, ongetwijfeld door dr. Fox gestolen.

Van het oogenblik af, dat de bedrogen agenten hun rapport hadden uitgebracht — ongeveer drie uur in den nacht, was het gebouw een ware bijenkorf geworden.

Agenten liepen af en aan, de telefoon klingelde onophoudelijk, telegrambestellers draafden door de lange, duistere gangen, detectives confereerden — en de beklagenswaardige hoofdinspecteur zat in zijn groote kamer, met de handen in het haar, het spaarzame haar.

Want het was weder een hoogst onaangename zaak voor den heer Baxter.

De Londensche pers had hem in den laatsten tijd nog al tamelijk wel met rust gelaten.

Maar het leek wel, of zij slechts op deze gelegenheid had gewacht, om opnieuw met verdubbelde woede op hem aan te vallen.

Men wilde weten, waaraan het vele geld werd besteed, dat jaarlijks door de Londenaren moest worden opgebracht tot bestrijding van de kosten der politie, en sommigen dreven zelfs de onbeschaamdheid zoo ver, dat zij vroegen, waarom men niet liever de geheele instelling van Scotland Yard afschafte, daar zij immers zoo volkomen nutteloos bleek.

Dat zoo iets in het hartje van Londen had kunnen voorvallen, schreeuwde eenvoudig ten hemel, zoo riepen de groote bladen.

Er moest een groote razzia gehouden worden — het geboefte moest worden weggevaagd — en als de heer Baxter daartoe niet in staat was, wel, dan moest hij

eenvoudig zijn plaats ruimen voor een man, die meer bekwaamheid en doortastendheid bezat.

Het was dus een treunge dag voor den grooten man, en hij had dien morgen al zoo druk en veel gevloekt, dat niemand twijfelde, of zijn voorraad was voor het verdere van dien dag uitgeput.

In een hoek van het vertrek zat de secretaris van den hoofdinspecteur, Marholm, een oud man met een vossengezicht, en scherpe, verstandige oogen, druk te schrijven.

Zooeven was er weder een agent binnengekomen, met de tijding, dat er nog altijd geen spoor terug was gevonden van de twee mannen, die op zulk een geheimzinnige wijze een rol in het drama hadden vervuld.

Want voor Baxter was de geheele zaak tot dusverre niets anders dan een drama geweest, al was het dan niet bloedig.

Hij hief nu het hoofd weder op, en vroeg op doffen toon:

— Zeg, Marholm, geloof jij, dat wij dien Fox nog in handen zullen krijgen?

— Wij zeker niet, als u mij de waarheid vraagt, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris, terwijl hij zijn pen aan zijn mouw afveegde.

— Maar wie dan wel, voor den duivel! riep de hoofdinspecteur woedend uit.

— De man, naar wien wij ook reeds zoo lang zoeken, mijnheer Baxter.

Het dikke, opgezette gelaat van Baxter werd grasgroen van drift en nijd.

— Ik weet, wien jij bedoelt, zeide hij driftig. Noem mij den naam niet. Ik zou tot alles in staat zijn.

— Dat mag zoo zijn, mijnheer Baxter, maar intuschen heeft de man, wiens naam ik niet mag noemen, ons al menig maal een grooten dienst bewezen bij het vatten van moordenaars en ander gespuis.

— Stil, Marholm, Ik wil daar niet aan herinnerd worden, versta je? Het raakt mij niet, wat die man gedaan heeft! Hij heeft ons herhaaldelijk bespot, en er zou heel wat moeten gebeuren, eer ik zijn hulp aanvaardde bij het opsporen van dien schurk van een Fox.

— Ik meen mij niettemin te herinneren, dat wij zijn hulp wel degelijk aanvaard hebben bij vroegere gelegenheden! merkte Marholm grijnslachend op.

— Dat mag zoo zijn, maar toen wist ik niet, met wie ik te doen had.

Marholm haalde de schouders op.

Hij wist zeer goed, dat Raffles nog niet langer dan een paar jaren geleden de politie eens had bijgestaan toen het er om ging, een uiterst gevaarlijk misdadiger in handen te krijgen — en dat geschiedde onder zijn eigen naam.

Maar wat hielp het, een man daaraan te herinneren, die er tot geen prijs aan herinnerd wilde worden?

Juist ging de deur weder open en James Sullivan trad binnen, een der bekwaamste detectives van Scotland Yard, en de rechterhand van den hoofdinspecteur.

Hij was een niet lang, maar krachtig gebouwde man met bruingrijze oogen, en vierkante kaken, die wilskracht en hardnekkigheid bij het nastreven van een vastgesteld doel verrieden.

Op dit oogenblik had zijn schrandere gelaat een zorgelijke uitdrukking.

Hij bleef voor de groote schrijftafel van den hoofdinspecteur stilstaan, en legde zijn pet voor zich neder.

— Wel, mijn waarde Sullivan, heb je goed nieuws vroeg Baxter gretig.

— Ik heb in het geheel geen nieuws, mijnheer Baxter, noch goed, noch kwaad, antwoordde de detective.

Baxter liet een nauwelijks onderdrukten vloek hooren riep toen uit:

— Maar waarvoor hebben wij dan eigenlijk detectives, mijn waarde Sullivan, als zij nooit geen nieuws kunnen brengen?

De detective haalde de schouders op.

— Het ligt werkelijk niet aan de speurders der politie, mijnheer Baxter, het ligt aan den man.

— Aan den man? Aan welken man? vroeg Baxter verbijsterd.

— Aan John Raffles!

Baxter liet zich achterover in zijn stoel vallen en snakte als een visch op het droge naar adem.

Zijn gelaat werd vuurood en een oogenblik leek het wel, of hij zou stikken.

— John Raffles! gromde hij rochelend. Dus toch die naam. Hij is mijn noodlot en ik schijn hem nimmer te zullen kwijtraken.

Hij gaf een harden vuistslag op het blad van zijn schrijftafel, en schreeuwde plotseling:

— Wil je mij eens zeggen, Sullivan, wat die schurk met deze zaak eigenlijk te maken heeft?

— Hij was de man, die het geld uit de kast heeft ontvreemd, antwoordde Sullivan kalm.

— Maar er waren er twee! riep de hoofd-inspecteur wanhopig.

— Hij had een medeplichtige bij zich! hernam Sullivan, met een nauwelijks verholen minachtend lachje om de dunne lippen, dat alleen door Marholm werd gezien.

— En — hoe ben je daar achter gekomen? ging Baxter ademloos voort.

— Ik heb het van het eerste oogenblik al vermoed, en het is mij bevestigd door een ongeteekend briefje, hetwelk ik zooeven heb ontvangen, en waarin mij wordt medegedeeld, dat de zoogenaamde patiënt, die den evenzeer zoogenaamden dokter Hyslope kwam bezoeken, en met wien een onzer agenten op straat kort na de ontploffing heeft gesproken, niemand anders was of kon zijn dan John Raffles. En hij was weder dezelfde die met de beide agenten gister nacht het huis aan de Port Bell Road is binnengegaan, en daarna de brandkast van dr. Fox heeft ledig gehaald.

— Maar als dat zoo is — dan moet die vervloekte Raffles onmiddellijk worden gearresteerd, onmiddellijk.

— Zoo denk ik er ook over, mijnheer Baxter! gaf Sullivan ironisch te kennen. De kwestie is maar, hen te vinden.

— Vindt hem dan. Zet het geheele corps mijnentwege aan het werk. Geef er tienduizend pond sterling voor uit. Loof premies uit, doe wat je wilt, maar neem dien man gevangen. Ik zal geen rustig oogenblik meer hebben, ik zal niet kunnen slapen, alvorens die man gearresteerd is.

— Mijnheer Baxter, wij beiden zullen wel niet verschillen in de meening, dat het inderdaad zeer wenschelijk is, den gentleman-inbreker, zooals hij algemeen genoemd wordt, gevangen te nemen. Maar omtrent de middelen daartoe schijnen wij een uiteenloopende meening te zijn toegedaan. Gij spreekt er over alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, en gij kunt toch even goed als ik weten, dat niets zoo moeilijk is, dan een zich van John Raffles meester te maken.

— Ik erken het. Ik geeft het toe, bromde Baxter. Maar dan moeten de middelen daarmede in overeenstemming worden gebracht. Ik zeg u nogmaals, dat de kosten geen gewicht in de schaal leggen.

— Met geld alleen komen wij er helaas niet, mijnheer Baxter! ging Sullivan voort. En ook niet met ijver en met schrandtheid. Ik verzeker u, dat mijn mannen niet tot de domste behooren — maar tegenover Raffles, die over middelen beschikt, welke wij nog slechts zeer onvolkomen kennen, moeten zij het afleggen. Om maar iets te noemen, is het mij pas onlangs bekend geworden, dat hij de beschikking heeft over een wonderlijk snelle vliegmachine. Het staat vast, dat hij met dit toestel reeds eenige malen den Oceaen is overgevlogen, en den overtocht naar de Vereenigde Staten van Noord-Amerika in nog geen tien uren heeft volbracht. Wat zegt gij daar wel van?

— Ik zeg... ik zeg... dat het een schandaal is! barstte Baxter uit.

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer Baxter, hernam Sullivan glimlachend, maar al betreft het hier John Raffles — ik vind het bewonderenswaardig.

— Dat bedoel ik niet! brulde Baxter. Ik vind het een schandaal, dat wij ook niet zulke machines hebben.

— Dat betreur ik ook, mijnheer Baxter, maar wij hebben ze nu eenmaal niet, en daardoor heeft Raffles weer veel op ons voor. Hij heeft bovendien ook een duikboot van een bijzonder maaksel, die ook buitengewoon snel moet zijn — en daarvan heeft hij gebruik gemaakt eveneens in Amerika, bij de bestrijding van de Bende van het Kwade Oog.

— Dat mag alles zoo zijn, Sullivan, maar ik sta er, bijzonder op, dat Raffles wordt gegrepen en onschadelijk gemaakt.

Sullivan antwoordde niet direct, maar wierp zijn chef een spottenden blik toe, waarin ook medelijden doorstraalde, en greep zijn pet, terwijl hij opstond.

— Ik zal uw woorden overdenken, mijnheer Baxter. Er is veel in, waarmede ik mij kan vereenigen, zeide hij ironisch. Als gij het echter goedvindt zal ik een aanvang maken met een grondig onderzoek van het huis in de Port Bell Road. Ik ben er van overtuigd, dat er ergens een ondergrondse uitgang moet zijn — het

kan niet anders. Het is niet aan te nemen, dat Fox niet gezien zou zijn, wanneer hij het huis gewoon aan de achterzijde verlaten heeft.

— Maar Raffles? riep Baxter uit.

— Raffles komt in dit geval slechts in de tweede plaats, antwoordde Sullivan kortaf.

Hij zette zijn pet op, salueerde en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK VII.

Het Wijnvat.

Sullivan nam aanstonds de noodige maatregelen.

Hij had er alles op gezet om den meester te ontdekken, den man, die reeds verscheidene moorden op zijn geweten had, en wiens aanhouding steeds dringender door het Londensche publiek geëischt werd.

Hij begaf zich naar de wachtzaal der agenten en zocht een zestal der sohranderste mannen uit.

In een paar woorden zette hij hun het doel van de onderneming uiteen.

De agenten, die van ijver blaakten, grepen hun helmen, en snelden naar de binnenplaats van het sombere politiegebouw, waar de politieauto reeds gereed stond.

Allen sprongen er voorin, de chauffeur kreeg het adres op, en de auto reed door de groote koetspoort de straat op, om een half uur later stil te staan voor het huis, dat nog altijd door een viertal agenten bewaakt werd.

Sullivan stapte uit, door zijn zes mannen gevolgd, terwijl de auto bleef wachten.

Hij wendde zich tot een der agenten, die voor het huis op en neder schilderden. slenterden?

— Heb je niets bijzonders gezien, Hush?

— Niets, sir. Er is niets geschied, en er is ook niemand verschenen.

— Is de deur door een smid geopend, zooals ik gelast heb?

— Hij is zoo juist weder heengegaan, sir?

— Wij gaan nu een onderzoek instellen, zet beide oogen goed open, en houdt zonder meer, iedereen aan die je maar verdacht voorkomt, of die te lang blijft staan kijken naar het huis.

Sullivan wenkte zijn zes mannen en allen gingen langs het smalle tuinpad naar de voordeur, waarvan het slot was opengestoken, en die thans gemakkelijk geopend kon worden.

Zoodra zij binnenstonden en de deur weder achter zich gesloten hadden, begonnen de agenten onder aanvoering van Sullivan de verdieping gelijkvloers zorgvuldig te onderzoeken.

In de wachtkamer konden zij volstrekt niets bijzonders ontdekken, maar in de consultatie-kamer, waar door de ontploffing een vreeselijke verwoesting was aangericht, ontdekten zij het luikje, waardoor de meester Raffles had bescied, toen hij hem daar had opgesloten.

Zij onderzochten nauwkeurig de dikte van de muren, maar zij vonden nergens een verborgen holte.

Dit zou ook volkomen onmogelijk zijn geweest in dit moderne huis met zijn betrekkelijk dunne tusschenwanden.

Na eenig zoeken ontdekten zij in de particuliere werkkamer van den z.g. dr. Hyslope het geheim van de draaiende boekenkast, waarmede de twee agenten den vorigen nacht hadden kennis gemaakt.

Dit bracht hen echter weinig verder, want de persoon, die op de draaischijf stond, belandde eenvoudig in een dwarsgang van de eerste verdieping, vlak bij een trap, ten gebruike van het bediendenpersoneel.

Ten slotte vonden zij op de bovenste verdieping de transformator, bestemd om de spanning van het gemeentelijke net op te voeren van 220 Volt tot ruim 5000.

De transformator was buiten werking gesteld, en toen Sullivan, die er verstand van had, de draden eens volgde, bemerkte hij dat dezen hem voerden naar een koperen knop aan de gangdeur van de consultatiekamer.

De agenten hadden dus wel gelijk gehad — of liever John Raffles, die hen op het gevaar van de aanraking van deze met electriciteit geladen knop had gewezen.

Dit onderzoek had bijna twee uur geduurd, en het had niet het minste resultaat opgeleverd.

Het huis had een achterdeur, maar ook deze kwam langs een tuinpad op een drukke straat uit, en daar zij bewaakt was geweest, was het niet mogelijk, dat dr. Fox hierlangs ontkomen was.

— Dan naar den kelder, mannen! beval Sullivan.

De kelderdeur was spoedig gevonden, en zij bleek van stevig hout te zijn vervaardigd met ijzeren bouten beslagen.

De deur stond aan, en zij konden dus ongehinderd de tien treden afdalen van de steenen trap.

Sullivan stak zijn elektrische lantaarn aan en gaf zijn mannen last desgelijks te doen.

De kelder was nu helder verlicht.

Sullivan ging in het midden van den met roode tegels bekleeden vloer staan en liet zijn blik naar alle kanten wanden.

Hij zag niets dan de naakte wanden en den even kalen vloer.

Hij stampte op den grond, de steenen gaven een doffen klank — en zoo was het overal.

Hij had een hamer medegenomen en klopte er mede tegen de wanden — nergens klonken zij hol.

— En toch moet hier ergens de geheime uitgang zijn, barstte Sullivan uit. Laten wij eens verder gaan.

Allen traden nu het middelste gedeelte binnen, dat als wijnkelder was ingericht.

Links stond het groote wijnrek — rechts bevond zich het groote wijnvat dat op twee zware eikenhouten schragen was geplaatst.

Sullivan stond peinzend stil en eensklaps klonk zijn bevel:

— Neem dat wijnrek eens van zijn plaats.

De agenten vertilden niet zonder moeite het ijzeren, opvouwbaar rek met zijn paar honderd flesschen wijn.

Sullivan onderzocht nu aan dien kant met groote zongvuldigheid den vloer zoowel als den muur, maar hij kon volstrekt niets bijzonders ontdekken, alles klonk dof, een gang of een tunnel zou hier zeker niet zijn.

Teleurgesteld richtte de detective zich weder op.

Hij stond nu voor het wijnvat stil en bekeek het aandachtig.

Het was een zeer groot vat dat minstens 500 liter zou kunnen bevatten.

Met den achterkant stond dit tegen den wand aan, en het was met stevige ijzeren hoepels beslagen.

Sullivan nam zijn hamer en klopte op de duigen.

Hij luisterde aandachtig... klopte nog eens... en nog eens...

Toen beval hij kortaf:

— Geef eens dien emmer die daar in den hoek staat.

Een der agenten kwam met den emmer aan dragen en tot ieders verwondering zette Sullivan het voorwerp onder de kraan van het vat en draaide deze open.

Met een dunnen straal stroomde de wijn in den emmer.....

Sullivan keek er naar, alsof hij daarvan de oplossing van het geheim verwachtte, met de vuisten in de zijde gesteund.

— Een merkwaardig dun straaltje, nietwaar mannen? vroeg hij toen glimlachend.

— Maar beste wijn, naar het schijnt, sir! gaf een der mannen leukjes ten antwoord.

— Als alles goed afloopt, mannen, dan mogen jullie dien wijn opdrinken, maar ik vrees, dat er niet veel zal zijn.

Sullivan had gelijk, want de emmer was nog niet half vol van het kostelijke nat of de wijn hield op te vloeien.

Sullivan keek glimlachend op en vroeg:

— Wat denk je daar wel van?

— Dat het voor zoo'n groot vat een bitter klein beetje is, Sir! antwoordde de agent.

— Ja, dat komt mij ook zoo voor! hernam Sullivan droogjes.

Hij liep om het vat heen, sloeg op den wand, waartegen het geplaatst was, en zeide toen:

— Tracht dat vat eens van zijn plaats te schuiven, mannen!

De zes agenten trachtten het zware vat op te lichten, maar hoe zij zich ook inspanden, het was hun onmogelijk.

— Wel drommels, dat vat mag leeg zijn, maar het is zoo zwaar als lood, sir! riep een der agenten uit. Er is geen verwrikken aan.

— Dat is niet het gevolg van zijn zwaarte, mijn vriend, maar dat komt omdat het onwrikbaar in den grond is bevestigd.

Sullivan trad naar voren, en onderzocht bij het licht van zijn lamp de voorzijde van het vat.

Plotseling zette hij de lantaarn neder en greep met beide handen den opstaanden rand, even voor den eersten ijzeren hoepel.

Hij trok uit alle macht, en bijna was hij achterover

getuimeld, hij had een soort deurtje opengetrokken, gevormd door de voorzijde van het wijnvat.

De agenten slaakten een kreet van verbazing, en Sullivan liet een tevreden gebrom hooren.

— Ik heb dus toch gelijk gehad! zeide hij. Ik wist wel, dat er ergens een uitgang moest zijn.

Hij belichtte het inwendige van het vat, en ondanks zichzelf moest hij de vernuftige inrichting bewonderen.

De wijn, die uit de kraan gevloeid was, bevond zich onder in het vat, en daarboven was een soort plankiertje aangebracht, met een klein spongat om er den wijn door te gieten.

Er bevond zich nooit meer dan een tiental liters wijn in dit onderste gedeelte.

Het doel was duidelijk — iemand die de kraan open draaide, moest wel den indruk krijgen, dat hij voor een gevuld wijnvat stond!

Sullivan hield zijn lantaarn een weinig verder en zag nu, dat het vat geen achterwand had, maar dat het als het ware de toegangspoort vormde van een soort tunnel.

En deze tunnel was niets anders dan een waterleidingsbuis van het grootste kaliber — bijna een meter in doorsnede metend!

HOOFDSTUK VIII.

Raffles en Sullivan.

Schuin tegenover het huis, waar Dr. Fox gewoond had, bevindt zich een niet groot, maar mondain restaurant „Monopole" geheeten.

Het komt met vier groote spiegelluiken aan Port Bell Road uit.

Dag en nacht houdt een portier de wacht bij de draaideuren, teneinde iedereen te weren, wiens costuum hem onwaardig doet schijnen om in dit chique lokaal binnen te treden, waar bijna uitsluitend wijn geschonken wordt.

Op denzelfden morgen, waarin dit alles voorviel, zaten Raffles en Charly behoorlijk vermomd voor een der ramen met een flesch wijn tusschen zich in en een sigaret tusschen de lippen.

Zij zaten daar als lieden, die voorloopig niet voornemens zijn hun plaats te verlaten, en dat was ook inderdaad het geval, want Raffles had zich voorgenomen het huis van zijn doodsvijand voorloopig nog wat in het oog te houden, in de flauwe hoop dat hij Dr. Fox nog wel zou zien opdagen.

— Wij zullen hier lunchen, mijn jongen, en dan nog een paar uren blijven — en dan geven wij de zaak voorloopig maar op! Ik kan mij begrijpen, dat je het verre van aangenaam vindt.

— Ik zou het misschien aangenamer vinden, Edward, als ik maar eenigszins kon vermoeden, dat het resultaat zou opleveren om hier te zitten als vogelaars aan het vinketouw, hernam de jonge man.

— Men kan niet voorzichtig genoeg zijn, Charly.

Op dit oogenblik ging de deur van de zaal open en er trad een nieuwe gast binnen.

Het was een man van een jaar of veertig, met zeer dure kleeren aan, maar met een verlopen galgentroan, gladgeschoren en met een bloem in het knoopsgat.

Hij keek even rond en nam toen plaats op eenigen afstand van de beide vrienden.

Raffles had den man even strak aangezien, toen hij Charly onmerkbaar aanstootte en op fluisterenden toon zeide:

— Herken je dien man?

Charly keek den pas binnengekomen gast aandachtig aan en antwoordde:

→ Het gezicht komt mij wel bekend voor — maar ik zou dien man zeker niet gaarne onder mijn kennissen rangschikken.

— Dat wil ik gaarne gelooven! Het is Black Jim, een der leden van de Bende der Raven.

— Wat zeg je daar? Weet je dat zeker?

— O, ik kan mij niet vergissen! Wij hebben eenige jaren geleden met den kerel te doen gehad!

— Je hebt gelijk, nu herinner ik het mij eensklaps!

— Black Jim kreeg 1½ of 2 jaren gevangenisstraf, en hij schijnt pas weder op vrije voeten te zijn gesteld, want hij kijkt rond, alsof de wereld van hem is!

— Dan zal hij waarschijnlijk alweder een goeden slag

hebben geslagen, naar zijn kleederen te oordeelen, merkte Charly op.

Raffles had een klein zakspiegeltje te voorschijn gehaald en hij hield het nu zoo in de palm van zijn hand geklemd, dat hij den nieuwen gast goed kon waarnemen, zonder dat het opviel.

Daar het nog in de morgenuren was, bevonden er zich slechts weinig personen in het restaurant.

Plotseling was het alsof er een schok door Raffles voer.

De beweging was aan Charly niet ontgaan, die nieuwsgierig en op gedempten toon vroeg:

— Wat is er, Edward?

— Ik doe daar een zeer merkwaardige ontdekking, mijn waarde!

— Wat dan?

— Onze vriend Black Jim geeft seinen — en aan wien denk je wel?

— Toch niet aan ons? vroeg Charly meesmuilend.

— Niet precies! Aan den zaalchef!

— Kom kom, — je moet je vergissen, Edward.

— Ik zeg je dat het zoo is! De man antwoordde hem in dezelfde gebarentaal. Het ging bliksemsnel, maar ik heb gelukkig goede oogen!

— Maar wat deksel — wij kunnen toch niet aannemen, dat de zaalchef van zulk een fijne zaak een kameraad is van een kerel als Black Jim?

— Wat praat je van een kameraad? Ik zeg je dat hij zeer goed lid van een bende kan wezen. Ben je dan de Bende van het Kwade oog al vergeten?

— Dat was in Amerika!

— Maar dat kan in Engeland ook komen. Zie maar eens naar het gezicht van dien man! Naar den schijn ziet hij er uit als een gepomadeerde salonheld — maar hij heeft ontegenzeggelijk misdadige oogen.

— Ik erken dat er een weerzinwekkende uitdrukking op zijn gelaat ligt — maar om daaruit af te leiden dat hij een bendelid is, dat lijkt mij toch wel een beetje gewaagd!

— Het mag jou gewaagd lijken, maar ik zal die twee heeren in het oog houden!

— Zie, zij spreken al met elkander!

— Kijk eens liever naar buiten, Edward! zeide Charly plotseling.

Raffles wierp een blik door het groote vensterraam,

en zag hoe de groote politie-auto van Scotland Yard kwam aanrijden en voor het huis van Dr. Fox stilhield, om daar zijn levende vracht af te zetten.

— Wat zou dat te beduiden hebben? vroeg Charly verwonderd.

— Een nader onderzoek, denk ik.

— Zie eens — onze vriend Sullivan is er bij.

— Je hebt gelijk! Hij is een zeer ijverig man — en als hij mijn vijand niet was zou ik hem wel tot mijn vrienden willen rekenen.

De politieagenten gingen het huis binnen en de deur viel achter hen dicht.

— Ik weet al wat het is, zeide Raffles toen. Sullivan zoekt waarschijnlijk naar den geheimen uitgang.

— En denk je dat hij hem zal vinden?

— O, ja, daartoe acht ik een man als Sullivan zeer wel in staat! Hij is ongetwijfeld een der bekwaamste beambten van Scotland Yard.

Maar nu vestigde Raffles zijn aandacht weder op Black Jim en den zaalchef.

De twee mannen stonden zacht met elkander te praten, maar niets anders, dan een zaalchef met den eersten den besten bezoeker zou hebben gedaan — handenwrijvend, half voorovergebogen, met een onderdanige uitdrukking op zijn gelaat.

Zij hadden blijkbaar eveneens de politie-auto gezien, want Raffles zag in zijn zakspiegeltje duidelijk, dat zij hun blikken door een der groote ramen op de auto gevestigd hadden.

Het gelaat van den zaalchef, die zich klaarblijkelijk onbespied waande, had een geheel andere uitdrukking gekregen — de oogen hadden een boosaardige uitdrukking, de mond was half geopend, en liet de groote, blinkend witte tanden als van een wolf zien.

De twee mannen hadden blijkbaar hun vijand Sullivan herkend.

Na eenigen tijd verliet Black Jim het café weder, en nu verschenen er meerdere bezoekers, daar het tegen lunchtijd begon te loopen.

Ook Raffles en Charly bestelden een en ander, zonder echter hun plaats voor het raam te verlaten.

De auto stond er nog altijd, en Charly merkte na eenigen tijd op:

— Als zij werkelijk aan het zoeken zijn, dan doen zij hun zaakje grondig, dat moet ik zeggen!

— Natuurlijk — zij onderzoeken het geheele huis! zeide Raffles zacht — van den zolder tot den kelder. En het zou mij in het geheel niet verwonderen, als zij in dien kelder het begin van een of andere geheime gang vonden!

— Zeg mij eens, Edward, begon Charly opnieuw, als die zaalchef werkelijk lid van een gevaarlijke bende is — dan zou misschien deze geheele inrichting wel eens van een verdachte soort kunnen zijn!

— Wel, ik zou het ook niet graag ontkennen! antwoordde Raffles lakoniek. Om je de waarheid te zeggen, ziet het er heelemaal naar uit! Het is mij wel wat al te mondain, al te chic! Ik heb den eigenaar zooeven gezien, de kellner wees hem mij aan, en die kerel heeft ook al een schurkentronie! Daarom laat hij zich misschien zoo weinig in de zaal zien!

Juist op dat oogenblik kwam Black Jim haastig weder de zaal binnen.

Zijn gelaat was bleek, en hij scheen opgewonden te zijn.

Zijn oogen zochten even de zaal door, en bleven toen gevestigd op den chef, die hem niet dadelijk gezien had.

Maar toen deze opkeek, en den bandiet zag, wisselden zij zeer snel een geheim teeken, dat echter voor Raffles niet onopgemerkt was gebleven.

Het volgende oogenblik was Black Jim weder verdwenen, en er waren nog geen tien seconden verlopen of ook de zaalchef verliet de zaal.

Raffles stond op.

— Volg mij, Charly! beval hij op zachten toon. Daar geschiedt hier iets, dat niet in den haak is! Ik ruik verraad!

Zonder verder iets te vragen, stond Charly op zijn beurt op, en volgde Raffles, die haastig de zaal doorliep, en de gang bereikte, juist toen hij de jaspanden van den zaalchef om een hoek zag verdwijnen.

Op hun teenen loopend, volgden de twee vrienden hem.

Zij droegen zorg dat zij niet gezien werden, bewogen door een soort instinct, dat hun zeide, voorzichtig te zijn.

Black Jim en de zaalchef liepen een gang teneinde, sloegen een hoek om, en waren plotseling als door den grond gezakt.

Maar Raffles had het knarsen van een slot gehoord.

De beide mannen moesten dus door een deur verdwenen zijn.

— Ik zou er wel wat onder durven verwedden, dat zij in den kelder zijn gegaan, fluisterde Raffles.

— Waarom juist in den kelder?

— Dat kan ik je niet zeggen. Ik voel het alleen maar als iets zekers, het moet in verband staan met de verdwijning van Fox!

— En denk je dien dan in dien kelder aan te treffen? vroeg Charly hoofdschuddend.

— Zou dat zoo onmogelijk zijn?

— Kom nu, Edward, hij zou zich dus verborgen houden in den kelder van een restaurant!

— Waarom niet? Die kelder kan wel een tweeden uitgang hebben!

De twee mannen waren intusschen voor een stevige deur gekomen, die op slot bleek te zijn.

Maar Raffles liet zich daardoor niet weerhouden.

Hij had zijn bosje loopers bij zich, en hij maakte er een goed gebruik van!

Binnen enkele tellen was de deur geopend.

Voor hen liep een steenen trap naar omlaag.

Zij konden volstrekt niets zien, maar in de verte daar beneden hoorden zij een zacht gefluister.

Voorzichtig daalden zij de steenen treden af, en eindelijk konden zij een blik werpen in een grooten kelder die slechts zeer spaarzaam verlicht werd door een kleine kaarslantaarn, die blijkbaar zooeven door den zaalchef was ontstoken.

Schemerachtig waren de gedaanten van een paar mannen te zien.

En hoe groot was niet de verbazing van de beide vrienden toen zij op eenigen afstand iets wits zagen schemeren — de lakens van een bed!

Raffles boog zich naar Charly over en vroeg op zacht gefluisterden toon:

— Heb ik het je niet gezegd? Fox is hier verborgen gehouden — en hij had hier moeten blijven, totdat de zaak van Port Bell Road een weinig in het vergeetboek was geraakt.

Charly spande zijn oogen zoo sterk mogelijk in, ten einde de halve duisternis te doorboren.

Daar trad een van de mannen in het schijnsel van de kaarslantaarn.

Raffles had gelijk gehad, het was Dr. Fox

Maar plotseling trok alweder iets ander de aandacht van de beide vrienden.

De vijf mannen die zich in den kelder bevonden, gingen zich verdekt opstellen achter een soort houten schot, hetwelk den kelder voor een gedeelte in tweeën deelde.

Zij zaten daar half neergehurkt, en schenen op iets te wachten!

— Wat doen zij daar toch? vroeg Charly fluisterend.

— Ik weet het niet — het is alsof zij in een hinderlaag liggen — maar ik kan mij niet begrijpen waarom... Of het moest zijn.....

Raffles voltooide den zin niet, want een licht krakend geluid had zij aandacht getrokken — het was alsof er een dunne plank versplinterde, door een krachtige vuist ingedrukt.

Toen voltooide hij den zin.

— Of het moest zijn, Charly, dat de kelder in verbinding staat met dien van het huis van Dr. Fox.

De oogen van den Gentleman-Inbreker schitterden toen hij deze meening liet hooren.

Het volgende oogenblik zou hem in het gelijk stellen.

Het krakend geluid werd heviger en toen was het alsof er planken nedervielen.

En tegelijkertijd klonk er een schot, gevolgd door een schreeuw, terwijl een rossige vuurstraal door het halfduister van den kelder flitste.

De mannen achter het schot hadden op iets of iemand gevuurd.

— Kom mee, Charly! riep Raffles. Wij moeten thans aan de zijde der politie staan, de mannen verlaten juist een nauwe tunnel, naar ik geloof, en zij zullen als konijnen worden neergehakt!

De twee vrienden daalden de trap verder af en snelden den kelder in met de revolver in de vuist.

Maar men had hen gehoord, en zij werden met revolvergeschoten ontvangen.

Zij beantwoordden onmiddellijk het vuur en een der schurken viel met een luiden kreet ter aarde.

Maar van de verwarring hadden een paar agenten en Sullivan gebruik gemaakt om uit de waterleidingbuis te kruipen, die in dezen kelder door een kleine houten deur was afgesloten.

Op dat oogenblik sloop Dr. Fox als een tijger op

den jongen detective toe met een breed mes in de vuist.

Hij hief het mes bliksemsnel op, waarvan het staal glansde in het licht van de kaarslantaarn.

Maar voor de arm kon nederdalen, was Raffles op hem toegesprongen en had zijn vuist op zijn gelaat doen neerbeuken.

De schurk wankelde achteruit, en liet het mes vallen, terwijl Sullivan zich omwendde, en nu zag aan welk vreeselijk gevaar hij zoo juist ontkomen was.

Een der andere bandieten was door de politie neergeschoten, en Charly had een derde met een vuistslag geveld.

Maar eensklaps werd het duister in den kelder — de zaalchef had de lantaarn stuk geslagen met de kolf van zijn revolver.

Raffles maakte zoo spoedig weder licht, maar toch nog een weinig te laat naar het scheen, want Fox was verdwenen!

Het was echter onmogelijk, dat hij reeds de trap bereikt kon hebben waarlangs Raffles en Charly zooeven waren afgedaald.

De agenten maakten zich, ondanks zijn hevig verzet, van den zaalchef meester, en daarop werd de kelder grondig onderzocht.

En nu bleek het al spoedig, dat er nog een tweede uitgang was, die onmiddellijk naar de straat leidde, en waarschijnlijk was gemaakt ten behoeve van bierbrouwersknecht en andere leveranciers.

Het leed geen twijfel, of Fox was langs dezen uitgang ontsnapt.

Raffles wendde zich tot Sullivan, die tegelijk met hem de ontdekking van dezen uitgang had gedaan en zeide:

— Als het u van dienst kan zijn, mijnheer — Uw man heeft een goed herkenningsteeken: Ik weet zeker dat ik hem een oog heb dichtgeslagen, het zal zeker wel diepblauw zijn.

— Dit herinnert er mij aan, mijnheer, dat ik u mijn oprechten dank nog niet heb kunnen betuigen, zeide de jonge detective op levendigen toon. Ik ben u mijn leven verschuldigd! Als gij niet tusschenbeide waart gekomen, zou de schurk mij hebben neergestoken.

— O, het heeft werkelijk niets te beteekenen, zeide Raffles koeltjes.

— Maar gij zult mij toch zeker uw naam wel willen noemen? Gij zult als getuige waarschijnlijk wel gehoord worden.

— Als het volstrekt noodig is, mijnheer..... en Raffles noemde de twee eerste namen die hem invielen, en de namen van twee straten, en daarop nam hij met een korte buiging afscheid, wel een weinig tot verbazing van Sullivan.

Maar de verwondering van den jongen detective nam nog zeer sterk toe en verkeerde zelfs in argwaan toen het denzelfden dag bleek dat het eene adres in het geheel niet bekend was, daar een straat van dien naam in Londen niet bestond, en dat er op het andere niemand van den opgegeven naam woonde, of ooit gewoond had!

De volgende aflevering (No. 316) bevat:

„DE GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING”.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd **LORD LISTER**, de
gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door **J. C. SCHRODER (BARBAROSSA)** en **C. BENIMA**,

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

---

gen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

